

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci navrhovatelek: **a) obec Dudín**, se sídlem Dudín 26, 588 05 Dušejov, **b) obec Ústí**, se sídlem Ústí 88, 588 42 Větrný Jeníkov, **c) obec Opatov**, se sídlem Opatov 47, 588 05 Dušejov, zast. Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem advokátní kancelář Šíkola a partneři, s.r.o., Údolní 33, 602 00 Brno, proti odpůrci: **Kraj Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ČEPS, a. s.**, se sídlem Elektrárenská 774/2, 101 52 Praha 10, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2012 – Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Kraje Vysočina ze dne 18. 9. 2012,

t a k t o :

- I. Návrh na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2012 – Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Kraje Vysočina, vydaného usnesením Zastupitelstva Kraje Vysočina dne 18. 9. 2012, č. 468/05/2012/ZK, **se z a m í t á**.
- II. Navrhovatelky **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrci **s e n e p ř i z n á v á** náhradu nákladů řízení
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I.****Návrh:**

Včas podaným návrhem se domáhaly navrhovatelky zrušení výše označeného opatření obecné povahy č. 1/2012 - Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Kraje Vysočina, vydané usnesením Zastupitelstva Kraje Vysočina dne 18. 9. 2012, č. 468/05/2012/ZK, a to v části vymezení koridoru č. E05a pro záměr „Nadzemní vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín“.

Uvedly, že vydáním uvedeného opatření obecné povahy byly zkráceny na svých právech, neboť obsah Aktualizace č. 1/2012 ZÚR je v části vymezení tohoto koridoru v rozporu se zákonem. Při vydání Aktualizace č. 1 ZÚR byla porušena ustanovení stavebního zákona vymezující hierarchii nástrojů územního plánování, neboť koridor E05a je v Aktualizaci č. 1 ZÚR vymezen v rozporu s platnou Politikou územního rozvoje ČR (dále jen „PÚR“) z roku 2008. Koridor E05a má pouze zpřesňovat koridor republikového významu E7 vymezený v PÚR 2008, avšak koridor E05a v Aktualizaci č. 1 ZÚR se v prostoru jižně od Humpolce podstatně odchyluje od vymezení koridoru E7 podle PÚR 2008, čímž v rozporu s PÚR 2008 zasahuje území navrhovatelek. Vymezením koridoru E05a v Aktualizaci č. 1 ZÚR došlo dále k obcházení a nerespektování výsledků procesu SEA. Při pořizování ZÚR Kraje Vysočina v roce 2008 bylo vyhodnocení SEA provedeno pro jiný koridor záměru „nadzemní vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín“, a vymezenou několik kilometrů severně od území navrhovatelek. Vlivy koridoru E03 byly v SEA z roku 2008 vyhodnoceny jako mírně negativní až neutrální. V ZÚR Kraje Vysočina z roku 2008 byl však koridor nadzemního vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín vymezen podstatně odchýlně, a sice přes území navrhovatelek, a to pouze jako územní rezerva. V roce 2011 bylo k návrhu Aktualizace č. 1 ZÚR opět provedeno hodnocení SEA, ve kterém byla hodnocena již současná podoba koridoru (pod kódem E05), přičemž vliv na krajinu a zvláště chráněná území byl vyhodnocen jako silně negativní. Aktualizace č. 1 ZÚR však toto hodnocení zcela ignoruje a vymezuje koridor E05a s odvoláním na starší hodnocení EIA. Koridor E05a dále nebyl posouzen z hlediska jeho kumulativních a synergických vlivů s jinými záměry. Nebyly posouzeny ani reálné koncepční alternativy vedení koridoru E05a. Reálných variant přitom bylo několik.

Navrhovatelky dále namítají nepřezkoumatelnost Aktualizace č. 1 ZÚR, resp. výběru konkrétního vedení koridoru pro záměr nadzemního vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín. Uvádí, že Ministerstvo životního prostředí postupovalo nezákonně, vydalo-li k návrhu Aktualizace č. 1 ZÚR souhlasné stanovisko. Navrhovatelky dále namítají, že nezákonně postupovalo i Ministerstvo pro místní rozvoj, vydalo-li potvrzení o souladu návrhu Aktualizace č. 1 ZÚR s PÚR 2008.

Vymezení uvedeného koridoru je rovněž v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, jakož i se základními zásadami činnosti správních orgánů podle správního řádu.

Navrhovatelky a) a b) dále namítají nedostatečné a nepřezkoumatelné vypořádání svých námitek, uplatněných k návrhu Aktualizace č. 1 ZÚR.

Dále pak argumentují tím, že vymezení koridoru E05a v Aktualizaci č. 1 ZÚR je v rozporu s požadavkem proporcionality opatření obecné povahy, jak jej ve své judikatuře vymezil Nejvyšší správní soud.

Prvním důvodem je skutečnost, že v příslušném území existují přinejmenším dvě jiné reálné koncepční varianty, které jsou pro daný záměr z mnoha důvodů podstatně vhodnější. Druhým důvodem jsou pochybnosti o proporcionalitě vymezení koridoru pro daný záměr, a to vzhledem ke sporné a nejasné budoucnosti jaderné elektrárny Temelín, resp. záměru jejího rozšíření, jež vede k důvodnému přesvědčení o nepotřebnosti vymezení koridoru pro uvedené nadzemní vedení ZVN.

K takto souhrnně vymezeným žalobním námitkám uvedly navrhovatelky následující:

K aktivní legitimaci navrhovatelek:

Navrhovatelky jsou obcemi nacházejícími se na území Kraje Vysočina, jejichž aktivní procesní legitimace k podání předmětného návrhu je založena přímo zákonem (ust. § 101a odst. 2 s. ř. s.). Vymezení daného koridoru by vážným způsobem zasáhlo do jejich území a s ním souvisejících práv. Realizace daného záměru by nenávratně poškodila krajinný ráz, typický pro jejich okolí. Vymezení koridoru nerespektuje stávající přírodní podmínky v této části Vysočiny, a to zejména v zimě. Časté silné větry i silné námrazy mohou ohrozit životy a zdraví občanů. Dále by mohlo dojít i ke znehodnocení nemovitostí občanů obou obcí i dalších vlastníků a ke snížení zájmu o bydlení a rekreaci v obou obcích. Koridor ZVN je vymezen přímo na pozemcích navrhovatelky a), sice p. č. 2428, p. č. 2453, p. č. 2456, p. č. 2394, p. č. 2518, p. č. 2120, p. č. 2053 a p. č. 834/1 všechny zapsány na LV č. 10001 pro katastrální území Dudín u Katastrálního úřadu pro kraj Vysočina, Katastrální pracoviště Jihlava. Koridor je vymezen i na pozemcích navrhovatelky b), sice p. č. 571/16, p. č. 631/2, p. č. 773/10, p. č. 809/1, p. č. 830/1, p. č. 840/1, p. č. 861/1, p. č. 871/4, p. č. 918/1, p. č. 1103, p. č. 1104 a p. č. 1105/2 zapsány na LV č. 10001 pro katastrální území Ústí u Humpolce u Katastrálního úřadu pro Kraj Vysočina, Katastrální pracoviště Jihlava. Na území obce navrhovatelky c) prochází koridor ZVN přes území národní přírodní památky Jankovský potok, která je součástí systému evropsky významných lokalit Natura 2000.

Nezákonnost vymezení koridoru E05a v Aktualizaci č. 1 ZÚR spatřovaly v rozporu s PÚR 2008 (ust. § 31 odst. 4 stavebního zákona). Koridor E05a se v prostoru jižně od Humpolce podstatně odchyluje od závazného vymezení koridoru E7, v PÚR 2008. Oproti přímému vedení koridoru E7, koridor E05a tvoří široký oblouk, který se od koridoru E7 vzdaluje asi o cca 5 km, čímž se dostává na území jiných obcí, než jak je vymezen v PÚR 2008. Koridor E05a má přitom pouze zpřesňovat koridor republikového významu E7.

Dále namítly, že vymezením koridoru E05a na území navrhovatele byl porušen princip zachovávání jedinečné urbanistické struktury území a jedinečné kulturní krajiny. Namítají, že nebylo dostatečně sledováno hledání nejméně konfliktního řešení s ochranou přírody a krajiny.

K námitce týkající se obcházení a nerespektování výsledků procesu SEA uvedly, že v roce 2011 koridor E05a pro záměr nadzemního vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín byl do vydání Aktualizace č. 1 ZÚR pouze územní rezervou. Do režimu návrhu byl převeden teprve v rámci Aktualizace č. 1 ZÚR (jako koridor E05a). V roce 2011 byl tento koridor prověřen novým hodnocením SEA (dále „SEA 2011“). Pokud by toto hodnocení bylo provedeno v souladu se zákonem, pak by vymezení koridoru ZVN, vedené přes jejich území, bylo vyhodnoceno jako nevyhovující a bylo by hledáno jiné vhodnější řešení. Dále namítly, že v samotné SEA 2011 se vyskytují nepřesnosti a chyby v hodnocení vlivů vymezení napadeného koridoru. Koridor pro popisovaný záměr je v mapovém podkladě SEA 2011 označen jako E05a, avšak v textové části je vyhodnocován jako E05, což znesnadňuje orientaci. Ve slovním komentáři na str. 94 až 95 je pro koridor E05 uvedeno „Vliv na krajinu a ZCHÚ je hodnocen silně negativně. Je indikován zásah do biotopu. Dochází ke křížení s migračním koridorem.“ Závažnější pochybení a nepřesnosti však navrhovatelé spatřují ve skutečnosti, že přestože SEA 2011 vyhodnotila vliv napadeného koridoru na krajinu a zvláště chráněná území jako silně negativní, odpůrce tyto výsledky SEA 2011 při vymezování koridoru E05a v Aktualizaci č. 1 ZÚR ignoroval a koridor v takto vyhodnocené trase vymezil. Dle jejich názoru o vymezení koridoru E05a v Aktualizaci č. 1 ZÚR mělo být tedy rozhodováno na podkladě hodnocení SEA 2011 a nikoli na základě hodnocení EIA z r. 2011.

K neposouzení kumulativních a synergických vlivů koridoru E05a a dalších záměrů uvedly, že obsah SEA z roku 2011 ani odůvodnění samotné Aktualizace č. 1 ZÚR naprosto neodpovídá požadavkům na řádné posouzení kumulativních a synergických vlivů. V této souvislosti odkázaly na judikát NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, který uvádí, že k řádnému posouzení kumulativních a synergických vlivů nestačí jejich identifikace, ale je třeba tyto vlivy skutečně reálně vyhodnotit za využití celé škály postupů daných přílohou stavebního zákona. V samotném hodnocení SEA 2011 ani v odůvodnění Aktualizace č. 1 ZÚR se však skutečné posouzení kumulativních a synergických vlivů jednotlivých záměrů nikde nenachází. Vlivy nebyly identifikovány a popsány, nebyl zjištěn a popsán stav životního prostředí a jeho složek, které by mohly být těmito vlivy negativně ovlivněny, a nemohl tak být učiněn závěr, zda případně a za jakých podmínek jsou tyto vlivy akceptovatelné. Nedošlo ani k vymezení kompenzačních opatření a stanovení pravidel monitorování kumulativních a synergických vlivů. Koridor E05a byl proto v Aktualizaci č. 1 ZÚR vymezen na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, tedy v rozporu se zákonem.

Pokud se týká neposouzení variant vedení koridoru E05a pro záměr nadzemního vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín poukázaly na ust. § 18 odst. 1 a § 19 odst. 2 stavebního zákona, bod 5 přílohy stavebního zákona, ust. § 40 odst. 2 písm. d) stavebního zákona i judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 18. 9. 2008, č. j. 9 Ao 1/2008-34, rozsudek ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103 a rozsudek ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Ao 7/2011-133,

dostupné na www.nssoud.cz. Navrhovatelky namítaly neposouzení žádné koncepční alternativy vedení koridoru E05a, resp. Aktualizace č. 1 ZÚR neobsahuje zdůvodnění výběru navržené varianty. V této souvislosti dále poukázaly na rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2012, č. j. 9 Ao 7/2011-559.

Vymezení koridoru E05a je odůvodněno prakticky pouze odkazem na podklady předané společností ČEPS, a.s., která je „nosem záměru“ a odkazem na prověření záměru v procesu EIA z roku 2011. V této souvislosti navrhovatelky poukazují na skutečnost, že podle ust. § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Z ust. § 68 odst. 3 užitého přiměřeně podle ust. § 174 odst. 1 správního řádu je zřejmé, že v odůvodnění nesmí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. Uvedená argumentace byla podpořena rozsudkem NSS ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136. Odůvodnění vymezení koridoru E05a tak nevyhovuje citovaným zákonným požadavkům a ústavním principům a je proto nepřezkoumatelné.

Dále namítly nezákonný postup a stanoviska dotčených orgánů (Ministerstvo životního prostředí, dále jen „MŽP“ a Ministerstvo pro místní rozvoj, dále jen „MMR“). Navrhovatelky namítají, že stanoviska dotčených orgánů uplatněná k návrhu Aktualizace č. 1 ZÚR, nevyhověla požadavku, aby byla vydávána na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a aby přezkoumatelným způsobem konstatovala, zda a proč je řešení obsažené v návrhu Aktualizace č. 1 ZÚR z hlediska zájmů, které tyto orgány na základě zvláštního právního předpisu hájí, přípustné či nikoli, případně za jakých podmínek. Stanoviska dotčených orgánů jsou tak nepřezkoumatelná pro absenci náležitého odůvodnění jejich závěrů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 Ao 6/2010-130 nebo rozsudek ze dne 4. 4. 2011, č. j. 8 Ao 1/2011-107).

Navrhovatelky dále namítly rozpor vymezení koridoru E05a s cíli a úkoly územního plánování a základními zásadami činnosti správních orgánů. V této souvislosti odkázaly na ust. § 18 odst. 1, § 19 odst. 1 písm. b), ust. § 36 odst. 1 stavebního zákona. Dle jejich názoru nadzemní vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín vážným způsobem zasáhne do území navrhovatelek v tom ohledu, že zásadně naruší jeho krajinný ráz, který je v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Vedle tohoto zásahu do krajinného rázu a nerespektování ochrany místních obyvatel by došlo i ke znehodnocení nemovitostí na území dotčených obcí, včetně navrhovatelek, snížení zájmu o bydlení a rekreaci v dotčeném území.

Další stížní námitky směřovaly k nedostatečnému a nepřezkoumatelnému vypořádání námitek navrhovatelek a) a b), neboť odůvodnění zamítnutí jejich námitek s ohledem na obsah konkrétních v nich uvedených argumentů, nemůže vyhovovat zákonným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o námitkách uplatněných proti návrhu opatření obecné povahy. Jejich stanovisko vychází z judikatury NSS, sice rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, rozsudku ze dne 22. 6. 2011, č. j. 9 Ao 3/2011-39, rozsudek ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Ao 7/2010-133 nebo rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010-644.

Navrhovatelky dále brojily i proti tomu, že vymezení koridoru E05a není v souladu s principem proporcionality. Uvedený názor podpořily rozsudkem NSS ze dne 9. 8. 2010, č. j. 4 Ao 4/2010-195, rozsudkem ze dne 2. 6. 2011, č. j. 2 Ao 3/2011-150 a rozsudkem ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 Ao 2/2011-127. Namítly, že existují přinejmenším dvě jiné reálné koncepční varianty, které však nebyly před vydáním Aktualizace č. 1 ZÚR řádně vyhodnoceny, odpůrce navíc nezdůvodnil, proč jim nedal přednost před řešením obsaženým v aktualizaci.

Ze všech výše uvedených důvodů byly proto navrhovatelky přesvědčeny, že vymezení koridoru E05a pro záměr nadzemního vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín omezuje adresáty regulace, obsažené v ZÚR, včetně navrhovatelek, zcela nepřiměřeně, a jeho následky jsou neúměrné údajně sledovanému cíli. Zásahy do vlastnických a dalších práv, jež vymezení tohoto koridoru způsobuje, tak nejsou založeny na legitimních důvodech, přesahují nezbytně nutnou míru, mají diskriminační povahu a nejsou činěny v souladu se zákonem.

II.

Vyjádření odpůrce:

Odpůrce ve vyjádření k návrhu ze dne 20. 3. 2013 uvedl, že navrhovatelky se domáhají zrušení části opatření obecné povahy – Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Kraje Vysočina v části vymezující koridor „Nadzemní vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín“ pod kódem E05a. Napadají tedy jen koridor E05a v Aktualizaci č. 1 Zásad územního rozvoje Kraje Vysočina (dále jen „Aktualizace“), nikoliv samotný princip vedení koridoru přes svá území. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.

K aktivní legitimaci:

Způsob, jakým navrhovatelky dovozují aktivní procesní legitimaci, je založen na jejich subjektivních tvrzeních. Objektivně není možné odvodit procesní legitimaci k podání předmětného návrhu na základě újmy na právech, ke kterým možná dojde v budoucnu, přičemž pravděpodobnost ani intenzita budoucí újmy není v době, kdy se o zrušení opatření obecné povahy (dále jen „OOP“) má rozhodnout, kvantifikována ani odhadem. Za irrelevantní je nutné rovněž označit i dovození aktivní procesní legitimace konkrétním výpisem pozemků navrhovatelek dotčených předmětným koridorem E05a. Dovození takové aktivní procesní legitimace by bylo možno dovodit až na základě zpřesnění vymezení příslušného koridoru v rámci územního plánu, který je zpracován nad katastrální mapou, nikoli ze ZÚR. S návrhem nelze souhlasit i z toho důvodu, že je navrhováno zrušení nadzemního vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín v délce 68,9 km na území Kraje Vysočina. Na území navrhovatelek, je trasa dlouhá pouze 7,1 km. Navrhovatelky tedy bezprecedentním způsobem zasahují i do jiných samosprávních území dalších obcí. Odpůrce byl toho názoru, že neodhadly, nedoložily a neprokázaly míru pravděpodobnosti, že k újmě na právech obcí jednou dojde. Z těchto důvodů proto navrhl, aby soud návrh odmítl.

V případě, že se soud bude návrhem meritorně zabývat, uvedl dále:

Námítku, že koridor E05a byl vymezen v rozporu s PÚR 2008, nutno odmítnout, neboť odůvodnění svou podstatou je v rozporu se stavebním zákonem. Koridor E7 je vymezen v textu PÚR 2008 pouze výchozím a koncovým bodem svého vedení (koridor pro dvojité vedení 400 kV Kočín – Mírovka, zapojení vedení 400 kV Řeporyje – Prosenice (V413) do Mírovky). Rovněž i grafické vyjádření koridoru je provedeno pouze spojnici koncových bodů o neurčené šířce, tedy bez konkrétního vedení v prostoru. Pořizovatel PÚR 2008, MMR, ve svém posouzení návrhu Aktualizace č. 1 ze dne 3. 1. 2012 posoudil správnost postupu krajského úřadu při pořizování Aktualizace, včetně vymezení koridoru E05a, který odpovídá vymezení koridoru E7 v PÚR 2008. Rozdíl mezi politikou územního rozvoje a zásadami územního rozvoje opřel odpůrce o judikáty Nejvyššího správního soudu, sice usnesení ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009-59, a usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 5/2010.

Další žalobní námítka – nerespektování republikových priorit vymezených v PÚR 2008 rovněž odpůrce odmítl, neboť Aktualizace plně tyto priority respektuje. Prioritu ve výstavbě nového koridoru E05a rovněž vyjádřila i svým usnesením vláda. PÚR 2008 zvažila všechny předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel tak, jak je principiálně uvedeno v § 18 stavebního zákona. V textu PÚR 2008 je uložena povinnost, aby následně vydávaná územně plánovací dokumentace i územní rozhodnutí bylo vždy podrobeno posouzení vlivu na životní prostředí. Tento postup byl při pořizování Aktualizace dodržen a priority PÚR 2008 naplněny. Tvzení navrhovatelek, že území nebylo dostatečně sledováno, je mylné. Rovněž je třeba odmítnout i názor navrhovatelek, že nejsou respektována kritéria a podmínky vymezená v PÚR 2008 pro rozhodování o změnách v území do rozvojových oblastí a rozvojových os. V PÚR 2008 (bod 33) je konstatováno, že rozvojové oblasti a rozvojové osy se vymezují tam, kde jsou zvýšené požadavky na změny v území.

K námítce obcházení a nerespektování výsledků procesu SEA odpůrce uvedl, že koridor nadzemního vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín byl vymezen jako územní rezerva po veřejném projednání ZÚR Kraje Vysočina z roku 2008 v souladu se stavebním zákonem. Z uvedeného zákona nevyplývala pro územní rezervy povinnost vyhodnocení SEA a hodnocení EIA proběhlo samostatně z iniciativy společnosti ČEPS, a.s., ke konkrétnímu záměru na základě podrobnější dokumentace. Proto je odkazování na povinnost vyhodnocení SEA na územní rezervy zavádějící a neodpovídá zákonu č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů. Pro vymezení koridoru E05a v Aktualizaci v trase původní územní rezervy proběhlo vyhodnocení SEA v souladu se stavebním zákonem a ostatními právními předpisy a odpůrce neshledal v tomto postupu žádná pochybení.

Odpůrce odmítl i názor navrhovatelek týkající se neposouzení kumulativních a synergických vlivů koridoru E05a a dalších záměrů. V tomto bodě cituje rozsudek NSS ze

dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, který do pojetí posuzování kumulativních a synergických vlivů koncepcí v rámci posuzování vlivu koncepcí na životní prostředí vnesl nový pohled. Hodnocení bylo provedeno komplexně, zabývalo se vlivy jednotlivých záměrů na všechny složky životního prostředí, které hodnocení podléhají. Odpůrce neshledal v metodickém pojetí posouzení kumulativních a synergických vlivů koridoru E05a a dalších záměrů žádná pochybení.

Rovněž názor navrhovatelek o neposouzení variant vedení koridoru E05a pro záměr nadzemního vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín odpůrce odmítá, vychází z judikatury NSS, sice rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, dále i rozsudku ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43. Vycházejí z obsahu citovaných rozhodnutí, dále uvedl, že u složitých systémů infrastruktury hledání trasy vedení v první řadě úkolem nejrůznějších vyhledávacích, technicko-ekonomických, územně-technických studií či jiných dokumentací, na základě nichž potom samotné ZÚR vymezují příslušný koridor, a to i s ohledem na skutečnost, že se jedná o vedení infrastruktury celorepublikového významu, u kterého musí být zajištěna vzájemná návaznost koridorů rovněž na hranicích území sousedních krajů, potažmo států. U takto složitých a dlouhých vedení je nezbytné příslušné varianty tras hledat a prověřovat rovněž mimo vlastní proces pořizování a zpracování ZÚR nebo jejich aktualizaci. Tak bylo postupováno i v případě vymezení návrhového koridoru E05a v rámci Aktualizace. V průběhu pořizování ZÚR Kraje Vysočina byl původně projednáván návrhový koridor pro umístění stavby ZVN 400 kV Mírovka – Kočín pod označením E03 v trase mimo území navrhovatelek, který byl rovněž posuzován v rámci Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území. Na základě uplatněných námitek a rovněž s ohledem na neustálenou trasu tohoto vedení byl nakonec vymezen pouze koridor územní rezervy pro budoucí prověření umístění této stavby, v trase vedoucí přes území navrhovatelek. V rámci tohoto koridoru pak došlo při pořizování Aktualizace k prověření záměru, a to mj. i procesem EIA. Na základě tohoto prověření byl následně koridor zpřesněn v rámci již vymezené územní rezervy.

S názorem navrhovatelek na nedostatečné a nepřezkoumatelné vypořádání námitek navrhovatelek a) a b) se odpůrce neztotožňuje. Domnívá se, že o jejich námitkách bylo rozhodnuto oprávněným orgánem – Zastupitelstvem Kraje Vysočina a zákonem stanoveným způsobem. Odůvodnění námitek vyhovuje přiměřeně požadavkům ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Výrok rozhodnutí o námitkách je jasný a srozumitelný, v odůvodnění námitek odpůrce reagoval na jednotlivé body podaných námitek.

Odpůrce dále navrhl odmítnutí názoru navrhovatelek, že vymezení koridoru E05a není v souladu s principem proporcionality. Pokud navrhovatelky spatřují porušení principu proporcionality v tom, že návrh Aktualizace nebyl v části návrhu koridoru pro vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín zpracován variantně, v tomto bodě odkázal na argumentaci uvedenou výše ve svém písemném vyjádření. Tvrzení navrhovatelek, že princip proporcionality byl porušen rovněž v souvislosti s nejasnou budoucností elektrárny Temelín, odpůrce nekomentoval, neboť rozhodování o budoucnosti Jaderné elektrárny Temelín mu nepřísluší. Dodává pouze, že koridor E7 byl vymezen v PÚR 2008, která je pro pořizování ZÚR, popř. jejich aktualizace, závazná. Zde se uvádí, že tento koridor je vymezen z důvodu

dlouhodobé územní ochrany pro koridory, které umožní zabezpečení nárůstu výkonů zdrojů do přenosové soustavy ČR v horizontu 20 let. Pořizovatel je povinen takový záměr na základě podkladů zpřesnit a zpracovat do ZÚR, nikoli posuzovat jeho oprávněnost popř. hodnotit, zda tento záměr je či není účelný. S tímto dále souvisí priorita obsažená v PÚR 2008, která pod označením E4a vymezuje plochu pro rozšíření včetně vyvedení elektrického a tepelného výkonu m.j. elektrárny Temelín, a to z důvodu územní ochrany pro obnovu stávajících nebo pro nové zdroje v lokalitách s vhodnými územními podmínkami a s potřebnou veřejnou infrastrukturou a podmínkami pro vyvedení jejich výkonu do přenosové soustavy. Pro územní plánování je pak v této prioritě uložen úkol vytvářet územní podmínky pro rozvoj veřejné infrastruktury, související a podmiňující změny v území vyvolané rozšířením elektrárny Temelín. Navíc je nutno uvést, že podle platné Státní energetické koncepce ČR, která je rovněž jedním z podkladů při zpracovávání ZÚR, je jednou z priorit podpora rozvoje jaderné energetiky mj. pak podpora a urychlení procesu projednávání výstavby nových jaderných bloků, a dále rozvoj přenosové soustavy ČR.

Z výše uvedených důvodů odpůrce zastává názor, že napadené OOP bylo vydáno v souladu se zákonem, nebyly překročeny meze působnosti odpůrce a pravomoci, OOP bylo vydáno zákonem stanoveným způsobem. Navrhl proto, aby návrh jako nedůvodný byl zamítnut.

III.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení:

Společnost ČEPS, a.s. (dále též jen „ČEPS“) oznámila v souladu s vyrozuměním Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2013, že bude v uvedeném řízení uplatňovat podle ust. § 34 odst. 2 s. ř. s. práva osoby zúčastněné na řízení.

K jednotlivým žalobním námitkám uvedla následující argumentaci:

K otázce aktivní legitimace navrhovatelek – že neprokázaly aktivní legitimaci k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Aktualizace č. 1 ZÚR Kraje Vysočina, neboť ust. § 101a odst. 2 s. ř. s. nutno vykládat ve spojení s ust. § 101a odst. 1 věta první s. ř. s., sice že je třeba splnit podmínku zkrácení práv, přičemž toto zkrácení práv na straně obce musí být v návrhu řádně prokázáno a je nezbytnou podmínkou přípustnosti takového návrhu. K uvedenému poukázala na usnesení NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 4 Ao 2/2010-116. Tvzení navrhovatelek o ohrožení životů a zdraví občanů z důvodů nevhodného klimatického rázu oblasti je zcela zjevně účelové a nepřipadné. Navrhovatelky navíc svá tvrzení o nevhodnosti klimatických podmínek pro trasu vedení ZVN Krajem Vysočina nijak neprokazují. Rovněž zcela opomíjejí hierarchii územně plánovací dokumentace, tedy nadřazenost zásad územního rozvoje nad územními plány obcí. Pokud uvádějí, že územní plán navrhovatelky č. 2 nabyt účinnosti dne 25. 2. 2009 a vymezuje koridor záměru ZVN ve variantě hodnocené v rámci procesu SEA z roku 2008, pak je tento územní plán ve zjevném rozporu se ZÚR 2008, které nabyly účinnosti dne 25. 11. 2008, tedy před nabytím účinnosti

územního plánu, a které vymezují územní rezervu vedení 400 kV Kočín – Mírovka v trase koridoru E05. V této souvislosti citovala z rozsudku NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185, dle kterého „*obec nemůže ve svém územním plánu vymezit plochu nadmístního významu, která není vymezena v zásadách územního rozvoje.*“ Dále odkázala i na rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009-76, v jehož odůvodnění je zdůrazněna nemožnost zachovávání neměnného stavu a nutnost hledání kompromisu mezi zájmy jednotlivých subjektů. Dále doplnila, že zatímco obec Dudín a Ústí uplatnily v rámci procesu pořizování Aktualizace č. 1 ZÚR své námítky, byla obec Opatov zcela pasivní a žádné námítky nepodala. Za této situace je dotčení subjektivních práv obce Opatov (navrhovatelka označená c)) zcela vyloučeno.

K tvrzení, že koridor E05a byl vymezen v rozporu s PÚR 2008, uvedla, že tyto závěry navrhovatelek o vedení trasy koridoru v uvedeném území nejsou ničím podložené, tudíž nejsou pravdivé, neboť je zcela nemožné takové závěry na základě PÚR 2008 učinit. Smyslem PÚR je určit pouze základní směr a koncové body jednotlivých koridorů, aniž by v přesně daném měřítku tento koridor vymezoval. To znamená, že má být obecně určený základní směr, který má být teprve v rámci zásad územního rozvoje vymezen a zpřesněn. Tento základní směr koridoru E7 byl v Aktualizaci č. 1 ZÚR nepochybně dodržen.

K tvrzenému obcházení a nerespektování výsledků procesu SEA uvedla, že argumentace navrhovatelek je zmatečná, neboť není předmětem vyhodnocení vlivů na životní prostředí účel územní rezervy jako takové, ale předmětem tohoto posouzení je její budoucí využití teprve v případě, pokud má dojít v rámci aktualizace ZÚR ke změně územní rezervy na plochu nebo koridor umožňující stanovené využití. Záměr vedení ZVN 400 kV Mírovka-Kočín v navržené trase nebyl předmětem SEA v rámci přijetí ZÚR 2008, byl ale předmětem EIA, jehož výsledkem bylo souhlasné stanovisko MŽP ze dne 26. 4. 2011, č. j. 16453/ENV/11, i předmětem SEA provedeného v rámci Aktualizace č. 1 ZÚR, jehož výsledkem rovněž bylo souhlasné stanovisko MŽP ze dne 10. 7. 2012, č. j. 47390/ENV/12.

K otázce posouzení kumulativních a synergických vlivů koridoru E05a a dalších záměrů – navrhovatelky poukazují na rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, který se ve svém odůvodnění zabývá otázkou náležitostí posouzení kumulativních a synergických vlivů (dále jen „CEA“) v rámci SEA. Citovaný rozsudek správně konstatuje, že náležitosti CEA nelze dovodit z výslovného znění žádného právního předpisu, ani vymezit na základě dosavadní judikatury. Tím, že NSS v odůvodnění svého rozsudku sám stanoví požadavky na CEA, a to bez existující výslovné právní úpravy, vlastně dotváří stávající právní řád. Jedná se tudíž o rozhodnutí, které oproti dosavadní judikatuře zcela nově a rozdílně interpretuje otázku vymezení požadavků na CEA. Změnu interpretace právních předpisů však lze aplikovat jen do budoucnosti, nikoliv do minulosti. Výše uvedené závěry jsou zcela v souladu s tím, co k otázce změny interpretace právních předpisů ze strany správních úřadů a soudů uvedl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06.

K otázce neposouzení variant vedení koridoru E05 pro uvedený záměr uvedla, že koridor byl již v předchozím ZÚR 2008 vymezen jako územní rezerva E05 o šíři 600 m.

Navrhovatelky byly již od přijetí ZÚR 2008 seznámeny s tím, že územní rezerva je prověřována za účelem budoucího umístění stavby vedení ZVN, a to pouze v jedné variantě. Námitky ze strany navrhovatelek proti zřízení územní rezervy ani v rámci prověřování budoucího využití územní rezervy však vznášeny nebyly. Na základě Aktualizace č. 1 ZÚR došlo k zúžení šíře koridoru na 300m. Tato šíře dává dostatečný prostor pro to, aby v rámci nižších územně plánovacích nástrojů byly v rámci tohoto koridoru hledány různé subvarianty vedení koridoru vedení ZVN (viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526).

V rámci vyhodnocení vlivů Aktualizace č. 1 ZÚR na životní prostředí bylo nepochybně provedeno CEA v tom rozsahu, jaký odpovídal dosavadní dlouhodobé a nezpochybněné praxi. Retroaktivní aplikace požadavků vyslovených v rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526 na v minulosti provedenou SEA by byl podle názoru osoby zúčastněné na řízení závažným porušením zásady předvídatelnosti práva a zásady legitimního očekávání. Navrhovatelky tedy byly již od okamžiku přijetí ZÚR 2008 seznámeny s tím, že územní rezerva je prověřována za účelem budoucího umístění stavby vedení ZVN, a to pouze v jedné variantě. Námitky ze strany navrhovatelek proti zřízení územní rezervy ani v rámci prověřování budoucího využití územní rezervy však vznášeny nebyly. Pokud měly za to, že trasa koridoru vedení ZVN měla být prověřována ve více variantách, pak bylo z jejich strany na místě, aby odpovídajícím způsobem brojily již proti ZÚR 2008. Současné jejich námitky týkající se nevyhodnocení variant lze tudíž považovat za opožděné. Lze uzavřít, že povinnost vymezení koridoru ZVN 400 kV Kočín – Mírovka v rámci Aktualizace č. 1 ZÚR ve více variantách nevyplývá z žádného právního předpisu, ani nebyla uložena ze strany MŽP, přičemž současné vedení koridoru E05a dává dostatečný prostor k různým variantám vedení ZVN v rámci koridoru o šíři 300 m tak, aby byly co nejvíce eliminovány nepříznivé vlivy na životní prostředí, zejména na krajinu.

K tvrzení o nepřezkoumatelnosti výběru koridoru E05a – je třeba zopakovat, že v rámci procesu Aktualizace č. 1 ZÚR nešlo o výběr jednoho koridoru z více možných variant vedení koridoru, ale o převedení koridoru ze stavu územní rezervy do stavu prověřovaného využití, povinnost prověřování více variant vedení koridoru nevyplývala z žádných právních předpisů. Rozsah prověřování byl dán již tím, že byla v rámci ZÚR 2008 vytvořena územní rezerva pro koridor E05, která však nebyla dána variantně. Otázku výběru varianty E05 měly dané obce zpochybňovat již v okamžiku, kdy došlo k vymezení územní rezervy. Nejedná se proto o nepřezkoumatelnost, neboť vymezení koridoru E05a se opírá o vymezení územní rezervy E05 učiněné již v ZÚR 2008.

K tvrzenému nezákonnému postupu a stanoviskům dotčeným orgánů – odkázala osoba zúčastněná na řízení na argumentaci uvedenou již v předchozích bodech.

K tvrzenému rozporu vymezení koridoru E05a s cíli a úkoly územního plánování a základními zásadami činnosti správních orgánů odkázala na odůvodnění rozsudku NSS ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009-54, v němž mj. je uvedeno, že „výsledkem procesu, tj. nový územní plán obce, vyjadřuje kompromis mezi zájmy obce, stanovisky dotčených orgánů, sousedních obcí, krajského úřadu a vlastníků pozemků a staveb v upravovaném území.

Přestože se jedná o úpravu tvorby územního plánu, tyto závěry jsou použitelné i pro ZÚR.“ Uvedené vyjádření dále podpořila ust. § 18 odst. 3 stavebního zákona i rozsudkem NSS ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008-88.

K tvrzenému nedostatečnému a nepřezkoumatelnému vypořádání námitek navrhovatelek a) a b) – konstatovala, že se vypořádala s námitkami v odůvodnění rozhodnutí v nadstandardní míře. Je na posouzení soudu, do jaké míry je považuje za dostatečné.

K tvrzení o rozporu se zásadou proporcionality – poukázala na rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 Ao 6/2011-147, v němž mj. je uvedeno: „...vzhledem k pasivitě navrhovatelů v řízení o přijetí ZÚR nebylo možno posoudit proporcionalitu zájmů se zájmy odpůrce. Ke střetu zájmů navrhovatelů a odpůrce, tj. soukromého a veřejného zájmu při přijímání ZÚR vůbec nedošlo.“ Vzhledem k tomu, že navrhovatelka označená c) žádné námitky nevznesla, v jejím případě je závěr o neproporcionalitě zcela vyloučen. Námitky navrhovatelek a) a b) se opírají výlučně o tvrzení, že vymezený koridor ZVN má sloužit k vyvedení elektřiny vyrobené v zamýšleném novém reaktoru v jaderné elektrárně Temelín, přičemž jak dále uvádějí, realizace tohoto nového reaktoru je zatím teprve ve fázi plánu, dosud nebyl ani ukončen proces posuzování vlivů na životní prostředí. Na základě uvedeného pak činí závěr, že vymezení koridoru pro záměr ZVN k vyvedení elektřiny z teprve plánovaného zdroje je proto předčasné. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení rozvoj přenosové soustavy však zdaleka nesouvisí pouze s plánovaným rozvojem jaderné energetiky, ale i s nutností posílení přenosové soustavy v souvislosti se zvyšováním podílu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, jakož i v souvislosti s rozvojem přeshraničního obchodu s elektřinou a existencí vnějších vlivů na přenosovou soustavu, kterým ČEPS není s to jakkoliv se vyhnout. Společnost ČEPS se domnívá, že zásada proporcionality by měla být uplatňována i opačným směrem, tzn. ve směru proporcionality a zdrženlivosti při přezkumu opatření obecné povahy soudem. Předmětem zpochybňování ze strany navrhovatelek je část vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín v délce cca 7,1 km, přičemž na území celého Kraje Vysočina činí délka koridoru E05a 68,8 km. K trase koridoru E05a byly v rámci projednávání Aktualizace č. 1 ZÚR vzneseny připomínky pouze ze strany navrhovatelek a) a b), žádná další obec v trase koridoru žádné námitky nevznesla. Zrušení Aktualizace č. 1 ZÚR v části celého vedení koridoru E05a by bylo podle názoru osoby zúčastněné na řízení právě porušením zmíněné zásady proporcionality.

Vzhledem ke shora uvedenému osoba zúčastněná na řízení navrhuje, aby soud předmětný návrh navrhovatelek v plném rozsahu zamítl.

IV.

Replika navrhovatelek

- 1) K vyjádření odpůrce ze dne 20. 3. 2013
- 2) K vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 2. 5. 2013:

Ad 1)

Pokud odpůrce odkazuje na PÚR 2008, pak navrhovatelky namítají, že podle vymezení v PÚR 2008 koridor E7 přes jejich území nevede. Jestliže odpůrce odkazuje na dokument „Sjednocení vybraných jevů ze ZÚR, Výkres č. 3, Technická infrastruktura“, pak navrhovatelky zdůrazňují, že rozhodující je vymezení koridoru E7 v PÚR 2008 a nikoli v jiných materiálech. V PÚR 2008 je koridor E7 vymezen jednak v mapě na str. 79 a jednak v mapě na str. 93. Podle vymezení v mapě na str. 93 zcela jasně nezasahuje na území žádné z navrhovatelek. Dále nesouhlasí se zjednodušujícím tvrzením odpůrce ohledně projednávání trasy napadeného koridoru. Při pořizování ZÚR Kraje Vysočina byl vyhodnocen v roce 2008 v procesu SEA koridor E03, jehož územní vymezení se diametrálně lišilo od nyní napadeného koridoru, do současné podoby byl koridor jako územní rezerva „přemístěn“ bez procesu SEA a následně proběhl proces EIA pro záměr ZVN. Nyní projednávaný koridor byl sice podroben procesu SEA v roce 2011, avšak jeho výsledky nebyly respektovány, koridor byl vymezen v nynější podobě a územní vymezení koridoru bylo odpůrcem odůvodňováno odkazy na uvedený proces EIA.

Pokud se týká aktivní legitimace navrhovatelek, tyto trvají, že je založena *ex lege* ust. § 101a odst. 2 s. ř. s. Uvedený typ žalobní legitimace se nevztahuje na kteroukoli obec v České republice, nýbrž na každou obec na území příslušného kraje. Dotčení navrhovatelek na jejich právech lze dovodit např. ze skutečnosti, že ZÚR svou závazností předurčují obsah územních plánů navrhovatelek a rovněž rozhodování v jejich území. Nadto navrhovatelky ve svém návrhu dostatečně popisují vztahy mezi svou právní sférou a územím, jež je napadeným OOP regulováno. V této souvislosti odkazují především na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120.

Vyčítá-li odpůrce, že navrhovatelky navrhují zrušení koridoru E05a v celé jeho délce a nikoli pouze na svém území, navrhovatelky podotýkají, že ze zákona mají obecně právo brojit proti OOP i jako vůči celku, a tedy požadovat i zrušení ZÚR jako celku, pokud by k tomu byly zákonné důvody. Navrhovatelky navrhují zrušení celého koridoru E05a z několika důvodů. Předně byl takto záměr vymezen v napadeném opatření obecné povahy „Aktualizace č. 1 ZÚR Kraje Vysočina“, dále některé z námitek navrhovatelek jsou takového charakteru, že logicky směřují vůči koridoru E05a jako celku a konečně případným zrušením koridoru E05a pouze na území navrhovatelek by ostatní části koridoru pozbyly smyslu.

Namítá-li odpůrce, že koridor E7 provedení 400 kV Kočín – Mírovka je v PÚR 2008 vymezen pouze výchozím a koncovým bodem, navrhovatelky s takovým výkladem nesouhlasí. Koridor E7 není pouhá abstraktní schématická spojnice výchozího a koncového bodu, zjevně obsahuje přinejmenším jeden lomový bod a dále ostatní koridory, které již odpůrce nejmenuje, obsahují mezi svými koncovými body celou řadu lomových bodů. Tato skutečnost je patrná na mapě na str. 79 a na str. 93 PÚR 2008. Navrhovatelky namítají, že nyní napadené koridor E05a zcela nadbytečně a v rozporu s PÚR 2008 vymezil dva nové generální lomové body, ve kterých se základní směr trasy koridoru podstatně mění a právě díky tomu zasahuje na území navrhovatelek. Dále uvádějí, že ještě v rámci procesu SEA v roce 2008 v rámci pořizování ZÚR Kraje Vysočina bylo počítáno s přímou trasou koridoru

(koridor E03). Není proto správný odpůrcův názor, že PÚR vymezuje koridor E7 pouze výchozím a koncovým bodem svého vedení bez konkrétního vymezení jeho vedení v prostoru. Navrhovatelky jsou toho názoru, že napadený koridor E05a je vymezen v rozporu s vymezením koridoru E7 v PÚR 2008, mimo jiné z toho důvodu, že mění základní směr koridoru E7 vložím dvou nových základních lomových bodů (v prostoru u obce Kamenice a u obce Dudín), čímž se celý koridor obloukem stáčí k jihu a dostává se tak na území navrhovatelek, k čemuž by při dodržení základního směru, tj. dřívější trasy koridoru E03, nedošlo.

Navrhovatelky dále rekapitulují, že při pořizování ZÚR Kraje Vysočina byl vyhodnocen v roce 2008 v procesu SEA koridor E03, který odpovídal vymezení koridoru E7 z PÚR 2008. V konečném výsledku však byla trasa změněna a koridor byl vymezen jako územní rezerva v současné napadené trase. Následně proběhl proces EIA pro záměr ZVN, který však již neřeší širší územní vztahy jako SEA. Nyní napadený koridor E05a byl sice podroben procesu SEA v roce 2011 (pod kódem E05), avšak výsledky vyhodnocení SEA nebyly respektovány, koridor byl vymezen v nynější trase a trasa koridoru byla odpůrcem odůvodňována odkazy na hodnocení EIA. Nebylo vysvětleno, proč byla původní trasa koridoru E03 opuštěna a změněna na nyní napadenou trasu. Navrhovatelky tvrdí, že pokud SEA vyhodnotí vliv záměru jako „silně negativní“, pak je nutné přezkoumatelně zdůvodnit, proč má být koridor pro takovýto záměr v ZÚR vymezen i navzdory takto negativnímu hodnocení, což se v daném případě nestalo.

Uvádí-li odpůrce, že rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526 vnesl do pojetí posuzování kumulativních a synergických vlivů nový pohled, navrhovatelky namítají, že povinnosti, na jejichž nesplnění v tomto bodě svého návrhu poukazují, plynou ze zákona a podzákonných předpisů a nikoli z rozsudku NSS.

Liniová stavba technické infrastruktury nadzemního vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín, je natolik specifickou stavbou, že její stavebně technické provedení je dobře známo v takové míře podrobnosti, která umožňuje plnohodnotné vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů koridoru E05a. K tomu navrhovatelky citují z rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526: *„Zákon ani soud nepožadují po odpůrci exaktně přesná data, avšak jak bylo shora uvedeno, alespoň hrubý odborný odhad zátěže a vlivů musí být vždy možný.“* Dále cituje: *„Právě zásady územního rozvoje jsou ideální platformou pro zvážení a zohlednění kumulativních a synergických vlivů plánovaných záměrů, neboť v této fázi územního plánování je ještě dobře možné od kumulace záměrů upustit, pozměnit je nebo navrhnout vhodná kompenzační opatření.“* V případě navrhovatelek to platí tím spíše, že právě nedostatečné vyhodnocení širších územních vztahů je podle jejich názoru podstatnou vadou vymezení koridoru E05a. Navrhovatelky jsou toho názoru, že není patrné, jak a zda vůbec byl koridor E05a posouzen z hlediska kumulativních a synergických vlivů, tedy ve vzájemném spolupůsobení s dalšími plánovanými či již realizovanými záměry, přičemž při významu takto masivní stavby koridor E05a mohl a měl být takto konkrétně přezkoumatelně posouzen.

K otázce neposouzení variant vedení koridoru E05a pro záměr nadzemního vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín, nepřezkoumatelnost vymezení (výběru varianty) koridoru E05a poukazuje odpůrce stejně navrhovatelky na to, že při pořizování ZÚR Kraje Vysočina byl původně projednáván návrhový koridor pro umístění stavby ZVN 400 kV Mírovka – Kočín pod označením E03 v trase mimo území navrhovatelek. Na území navrhovatelek se trasa dostala dle vyjádření odpůrce po veřejném projednání na základě uplatněných námitek a rovněž s ohledem na neustálenou trasu tohoto vedení. K výběru varianty tedy došlo, neboť před trasou mimo území navrhovatelek (dřívější koridor E03) byla upřednostněna současná trasa přes území navrhovatelek (nynější napadený koridor E05a). Navrhovatelky tedy namítají, že v takovém případě měly být obě varianty navzájem posouzeny, srovnány a výběr finální varianty měl být řádně odůvodněn.

Navrhovatelky brojily proti tvrzení odpůrce, že jejich námítka byly řádně vypořádány. Naopak namítají, že odpůrce při jejich vypořádání zamlčel negativní výsledky hodnocení koridoru E05a v SEA z r. 2011, neboť v rozporu s těmito výsledky uvedl, že vyhodnocení vlivů, návrhů Aktualizace č. 1 ZÚR na udržitelný rozvoj území neidentifikovalo žádný zásadní problém. Přitom vyhodnocení vlivu Aktualizace č. 1 ZÚR na udržitelný rozvoj (duben 2011) je u koridoru E05a shledán silně negativní vliv na složky životního prostředí a veřejné zdraví. Odpůrce tak uvedl zjevně nepravdivý údaj a vypořádal námítka v rozporu s podklady, které měl k dispozici.

Skutečnost, že vymezení koridoru E05a není v souladu s principem proporcionality, je podložena faktem, že existují přinejmenším dvě další vhodnější varianty základních směrů územního vymezení pro nadzemní vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín, sice varianta hodnocena v rámci SEA v roce 2008 jako koridor E03 a varianta probíhající prostorem jižně od Humpolce a dále v souběhu s koridorem E13, vymezeným již v ZÚR Vysočina pro nadzemní vedení VVN 110 kV. Obě tyto varianty odpovídají vymezení koridoru E7 v PÚR 2008, jsou přímé bez zásadních lomových bodů a jsou kratší. Výběr učiněný odpůrcem nebyl dostatečně podložený, nebylo provedeno žádné přezkoumatelné vzájemné srovnání dvou variant a odpůrce věcně nezdůvodnil a nepodložil, proč upřednostnil koridor E05a a nikoli dřívější E03.

Ad 2)

Argumentace osoby zúčastněné na řízení se míjí s argumentací navrhovatelek, neboť tyto netvrdí, že kterákoliv obec na území České republiky může napadnout kterékoliv opatření obecné povahy vydaného kterýmkoliv krajem v České republice. Navrhovatelky tvrdí, že jejich aktivní legitimace je založena *ex lege* ust. § 101a odst. 2 s. ř. s., neboť z výkladu tohoto ustanovení vyplývá, že tento typ žalobní legitimace se vztahuje na každou obec na území příslušného kraje, který napadené opatření obecné povahy vydal. Pro otázku procesní legitimace navrhovatelek je podstatné, že zásady územního rozvoje jsou závazné pro obsah územních plánů navrhovatelek a rovněž rozhodování v jejich území. Již ze samotné této skutečnosti plyne dotčení právní sféry navrhovatelek obsahem napadeného OOP. Právní stanovisko navrhovatelek ohledně otázky aktivní legitimace je odůvodněno usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120.

K tvrzení, že koridor E05a byl vymezen v rozporu s PÚR 2008 se neztotožnily navrhovatelky s názorem osoby zúčastněné na řízení (dále jen „ČEPS“), pokud za závazné považuje pouze koncové body koridoru E7 vymezeného v PÚR 2008. Navrhovatelky namítají, že se jedná o koridor vymezený v délce přesahující 100 km, není proto přijatelný výklad, že by lomový bod a dvě spojnice koridoru E7 byly v mapových podkladech PÚR 2008 vymezeny nezávazně. V návaznosti na rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526 zdůrazňují, že podle citovaného rozsudku prostor mezi koncovými body mají ZÚR vymezit a zpřesnit. Jsou přesvědčeny, že odpůrce však napadeným koridorem E05a nezpřesnil koridor E7, vymezený v PÚR 2008, neboť se odchýlil od závazného základního směru tohoto koridoru tím, že do koridoru ZVN vymezeného v ZÚR zařadil nové podstatné lomové body měnící jeho základní směr, vymezený v PÚR 2008 čímž stočil trasu koridoru na jih na území navrhovatelek.

K tvrzenému obcházení a nerespektování výsledku procesu SEA se ČEPS mylí, když dovozuje, že předmětná územní rezerva nebyla v roce 2008 posuzována v SEA z toho důvodu, že se územní rezerva v SEA neposuzují. Do režimu územní rezervy byl příslušný koridor převeden až po veřejném projednání, a tedy až po hodnocení SEA v jiné trase (jako E03). Nyní napadená trasa ZVN tedy skutečně nemohla být v SEA 2008 hodnocena, ale nikoliv proto, že se územní rezerva v SEA nehodnotí, ale protože předmětná územní rezerva byla vymezena až po SEA 2008 a po veřejném projednání. V hodnocení SEA 2011 byl napadený koridor E05a hodnocen velmi negativně a podstatně hůře než předchozí koridor E03 v hodnocení SEA 2008. ČEPS ani odpůrce ve svém vyjádření nevysvětlují, proč byl napadený koridor E05a vymezen i přes negativní hodnocení v SEA 2011.

K otázce posouzení kumulativních a synergických vlivů koridoru E05a a dalších záměrů polemizuje ČEPS s rozsudkem NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, resp. s jeho významem pro dosavadní praxi. Podle názoru navrhovatelek je zastávané hledisko nesprávné, protože naopak nedůslednost či nesprávnost dosavadní praxe nemůže jít k tíži navrhovatelek. Nález Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I ÚS 520/06, na který ČEPS odkazuje, se týká situace, kdy správní praxi mění samotné správní orgány, nikoli situace, kdy je tato praxe označena za nesprávnou soudem. ČEPS odkazuje na hodnocení SEA 2011 (str. 194) a z této citace dovozuje, že bylo provedeno řádné hodnocení kumulativních a synergických vlivů. Navrhovatelky namítají, že uvedená citace obsahuje pouhou deklaraci, ale nikoli skutečné přezkoumatelné vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů. Pouhé konstatování vyhodnocení bez jeho skutečného provedení je nepřijatelné jak z hlediska aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu, tak z hlediska dosavadní praxe.

K otázce neposouzení varianty vedení koridoru E05a pro záměr vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín opět navrhovatelky zdůrazňují, že příslušná územní rezerva byla v současné době vymezena až dodatečně po veřejném projednání návrhu ZÚR, a že tedy obce nic namítat nemohly a neměly ani důvod požadovat variantnost, když ve verzi předložené k veřejnému projednání koridor ZVN přes jejich území nevedl. Navrhovatelky upřesňují, že nepožadují, aby byl napadený koridor E05a vymezen variantně, ale aby byly vyhodnoceny jeho varianty

a vybrána ta z nich, která nejlépe vyhoví požadavkům právní úpravy a aby byla řádně odůvodněna.

K tvrzení o nepřezkoumatelnosti výběru koridoru E05a navrhovatelky podotýkají, že ČEPS opomíjí, že vymezení územní rezervy vyplynulo až po veřejném projednání a především, že ve stavu územní rezervy byla trasa vymezena pouze pro další prověření a nikoli definitivně.

K tvrzenému nedostatečnému a nepřezkoumatelnému vypořádání námitek navrhovatelek a) a b) vyslovily nesouhlas s vyjádřením ČEPS, sice že vypořádání námitek navrhovatelek bylo nadstandardní. Naopak vytkly, že z odůvodnění rozhodnutí odpůrce není zřejmé, proč považoval námítky navrhovatelek za nedůvodné nebo jím předestírané skutečnosti za mylné a nesprávné. V tomto směru odkazují na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169 a rozsudek ze dne 22. 6. 2011, č. j. 9 Ao 3/2011. Konkrétně namítly, že nebyly posouzeny varianty, nebyl odůvodněn výběr prosazované varianty, nebyla zdůvodněna věcná nepřijatelnost vymezení koridoru ZVN a neproporcionalita zásahu. Odkaz na PÚR 2008 neodpovídá na námítky navrhovatelek, jimiž nebrojily proti záměru jako takovému, ale byly směřovány na ochranu lokálních zájmů navrhovatelek a jejich podstatou tedy byly negativní důsledky vedení koridoru ZVN na území navrhovatelek, k čemuž se však odpůrce v odůvodnění rozhodnutí nevyjádřil. Zcela chybí jakékoliv úvahy ohledně výsledku procesu SEA 2011 a příslušného vyhodnocení koridoru E05a. Výstupy procesu SEA 2011 nejsou v odůvodnění rozhodnutí o námitkách zmíněny, ani jako podklad rozhodnutí, ačkoliv jim bezpochyby být měly. Námítky navrhovatelek směřovaly právě vůči širším územním vztahům vymezení napadeného koridoru E05a, které jsou předmětem hodnocení SEA a měly být proto vypořádány právě na základě výstupu procesu SEA 2011. Dále namítají, že odpůrce v odůvodnění vypořádání námitek výslovně připustil, že projektant územního plánu obce Ústí pracoval s jinou dřívější variantou trasy koridoru a přitom nijak neodůvodnil, proč upřednostnil nyní napadenou trasu před původní, a tedy nevypořádal námitku neodůvodnění výběru prosazované varianty. Dále odpůrce zcela přehlíží skutečnost, že na území navrhovatelky a) je vymezeno lokální rozšíření koridoru E05a na zhruba dvojnásobek šíře 300 m koridoru a navíc mimo hranice dosavadní územní rezervy. Rovněž za nedostatečné považují i vypořádání jejich námitek ohledně neproporcionality navrženého řešení. Jako jeden z důvodů neproporcionality uvádějí nejistou realizaci nového reaktoru elektrárny Temelín, odpůrce se však touto námitkou v odůvodnění rozhodnutí nezabývá.

K tvrzení o rozporu se zásadou proporcionality pouze poznamenávají, že délka napadeného koridoru E05a na jejich území nemůže omezovat jejich právo napadat koridor pro tento záměr v ZÚR jako celek, protože právě takto byl napadeným opatřením obecné povahy vymezen. Délka koridoru nemůže bez dalšího sloužit jako měřítko proporcionality ve vztahu k zásahu do území obcí. Podstatou sporu je právě otázka, v odůvodnění napadeného OOP nezodpovězená, proč právě chráněné hodnoty na území obcí – navrhovatelek mají ustoupit veřejnému zájmu, o kterém hovoří ČEPS, a to právě v této konkrétní variantě koridoru ZVN.

Navrhovatelky vzhledem k výše uvedenému v plném rozsahu trvají na svém návrhu.

V.

Průběh řízení před správním soudem

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 24. 5. 2013, č. j. 66 A 1/2013-154, kterým bylo opatření obecné povahy č. 1/2012 – Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Kraje Vysočina, vydané usnesením Zastupitelstva Kraje Vysočina dne 18. 9. 2012, v části vymezení koridoru č. E05a pro záměr „Nadzemní vedení ZVN 400 kV Mírovka-Kočín“ dnem právní moci rozsudku zrušeno, a kterým byla odpůrci uložena povinnost zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 8 AOs 2/2013-85 byl rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu.

VI.

Vyjádření navrhovatelek k rozsudku Nejvyššího správního soudu

Dne 6. 1. 2015 bylo zdejšímu soudu doručeno vyjádření navrhovatelek k odůvodnění Nejvyššího správního soudu, v němž navrhovatelky především setrvaly na své argumentaci vyjádřené již v návrhu na zrušení opatření obecné povahy. K námitce týkající se rozporu vymezení koridoru E05a s PÚR 2008 navrhovatelky konstatují, že jejich závěr o rozporu vymezení koridoru s PÚR je v kontextu judikatury citované Nejvyšším správním soudem správný, a to ve vztahu k „základnímu směru vedení“ koridoru E7 vymezeného v PÚR. Koridor E7 je v PÚR vymezen pomocí koncových bodů a základního směru o jednom lomovém bodě, zatímco odpůrce se od tohoto závazného základního směru odchýlil tím, že do koridoru E05a zařadil nové podstatné lomové body.

Co se týče namítaného neposouzení variant vedení koridoru E05a včetně nepřezkoumatelnosti důvodů vymezení koridoru E05a navrhovatelky konstatují, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu v otázce povinnosti pořizovatele územně plánovací dokumentace zabývat se variantami řešení regulovaného území lze vysledovat dvě ne zcela konzistentní argumentační linie (na jedné straně rozsudky sp. zn. 6 AOs 6/2010, 7 AOs 7/2010, 9 AOs 7/2011, na druhé straně judikatura citovaná Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku). V dané věci je podle názoru navrhovatelek možné považovat za sporný názor, že navrhovatelky ve svých námitkách k návrhu OOP neuvedly požadavek na vyhodnocení alternativních variant koridoru a nevysvětlily, z jakého důvodu by měly jiné varianty koridoru být zvažovány. Navrhovatelky sice (na rozdíl od návrhu na zrušení OOP) nepožadovaly posouzení konkrétně navržených variant koridoru, avšak zcela konkrétně uvedly, z jakých důvodů považují variantu koridoru vedoucí přes jejich území za nevhodnou a nepřijatelnou. Z průběhu pořizování ZÚR je navíc zřejmé, že odpůrci byly varianty možného vymezení koridoru vedení ZVN známy, a odpůrce fakticky výběr varianty provedl. Navrhovatelky se

domnívají, že soud by při opakovaném hodnocení tohoto návrhového bodu měl tyto skutečnosti zohlednit. Žádný z právních názorů Nejvyššího správního soudu podle názoru navrhovatelek nezpochybňuje důvodnost návrhového bodu č. 5 (nepřezkoumatelnost důvodů vymezení koridoru). I kdyby platilo, že odpůrce nebyl povinen se zabývat variantami koridoru E05a, byl v každém případě povinen dostatečně a přezkoumatelně odůvodnit samotné toto řešení.

Z výše uvedených důvodů jsou navrhovatelky přesvědčeny o důvodnosti svého návrhu. Odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu dle názoru navrhovatelek nezpochybňuje obsah žádného z návrhových bodů (s částečnou výjimkou bodu týkajícího se neposouzení variant vedení koridoru).

VII.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Vzhledem ke skutečnosti, že účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 s. ř. s., rozhodl soud o této věci bez nařízení jednání.

Před samotným posouzením návrhu na zrušení opatření obecné povahy se krajský soud zabýval splněním procesních podmínek řízení, jakožto základním předpokladem soudního přezkumu opatření obecné povahy, kterým je samotná existence opatření obecné povahy, aktivní procesní legitimace navrhovatele, pasivní procesní legitimace odpůrce a formulace závěrečného návrhu.

Mezi účastníky není sporu o tom, že usnesení Zastupitelstva Kraje Vysočina ze dne 18. 9. 2012, č. 468/05/2012/ZK, kterým byla schválena Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Kraje Vysočina, představuje opatření obecné povahy. V tomto směru zdejší soud odkazuje na ust. § 36 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož se zásady územního rozvoje vydávají formou opatření obecné povahy podle správního řádu. Z obsahu předloženého spisového materiálu vyplývá, že výše označený akt splňuje veškeré formální náležitosti vyžadované v § 172 odst. 5 a § 173 odst. 1 správního řádu a byl tak též zákonným způsobem publikován. Zcela v souladu s požadavky zákona (§ 101a odst. 1 s. ř. s.) je též závěrečný návrh, kterým se navrhovatelky domáhají zrušení konkrétně vymezené části aktualizace zásad územního rozvoje. Napadené opatření obecné povahy krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 7, § 101a a násl. s. ř. s., v mezích uplatněných návrhových bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.

Pokud jde o podmínku aktivní legitimace navrhovatelek, soud konstatuje, že podle ust. § 101a odst. 2 s. ř. s. návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí, vydaného krajem, může podat též obec. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011 - 10, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 7 Ao 8/2011 - 75, dostupné na www.nssoud.cz), obci (pochopitelně se jedná pouze o obce na území kraje,

nikoli o každou obec v České republice) přísluší na základě ust. § 101a odst. 2 s. ř. s. aktivní procesní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy příslušného kraje bez nutnosti tvrdit konkrétní zkrácení na právech tímto opatřením (na rozdíl od navrhovatelů podle ust. § 101a odst. 1 s. ř. s.). O aktivní procesní legitimaci navrhovatelek proto soud nemá pochyb. Tento závěr nemá vliv na skutečnost, že v každém konkrétním případě je nutno zkoumat aktivní věcnou legitimaci obce, přičemž soud je povinen hodnotit, zda existuje vztah mezi právní sférou obce a územím, které je napadenou částí opatření obecné povahy regulováno. Není na soudu, aby se zabýval jakýmkoliv námitkami obce, tedy také těmi, které směřují mimo její vlastní dotčenost zásadami územního rozvoje. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 AOs 2/2012 – 53, dostupný na www.nssoud.cz).

Pokud jde o podmínku pasivní legitimace, zde je třeba pouze pro úplnost poznamenat, že podle § 101a odst. 3 je odpůrcem ten, kdo vydal opatření obecné povahy, jehož zrušení nebo zrušení jeho části je navrhováno. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, přitom platí, že v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. o zrušení územního plánu je odpůrcem obec, jejíž zastupitelstvo územní plán (nebo jeho změnu) vydalo. Tyto závěry jsou podle názoru soudu přiměřeně aplikovatelné i na zásady územního rozvoje, tzn., že odpůrcem je kraj, jehož zastupitelstvo napadené zásady územního rozvoje vydalo.

Krajský soud na základě výše uvedeného konstatoval splnění všech procesních podmínek řízení a mohl přistoupit k soudnímu přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem, pro který vymezil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publikovaném pod č. 740/2006 Sb. NSS, tzv. algoritmus (test) soudního přezkumu.

Jde o jednotlivé na sebe navazující kroky, které představují logickou sekvenci řešení relevantních otázek, jimiž se soud zabývá při zkoumání důvodnosti návrhu. V prvním kroku soud zkoumá, zda napadené opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc. V druhém kroku se soud zabývá otázkou, zda orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové). V dalších krocích pak soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy a otázky obsahového souladu napadeného opatření obecné povahy se zákonem (hmotněprávními předpisy), a zkoumá i soulad opatření obecné povahy se zásadou proporcionality.

Ve světle výše uvedeného tedy přistoupil krajský soud k přezkoumání napadeného opatření obecné povahy – aktualizace zásad územního rozvoje (dále jen „ZÚR“), přičemž je zřejmé, že první dva kroky algoritmu činí vzhledem k jejich obsahu z úřední povinnosti.

Pravomoc Zastupitelstva Kraje Vysočina vydat (v samostatné působnosti) zásady územního rozvoje je dána zákonem [§ 7 odst. 2 písm. a) stavebního zákona] a není sporná.

Další krok v algoritmu přezkumu pak spočívá v posouzení otázky, zda daný orgán při vydávání napadeného opatření obecné povahy (tedy při realizaci své pravomoci) nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti. Rozlišovat je přitom třeba zejména působnost věcnou (okruh věcných oblastí, v rámci kterých vykonává svoji pravomoc), působnost osobní (okruh osob, vůči kterým působí), působnost prostorovou (na jakém území vykonává svoji pravomoc) a za určitých okolností též působnost časovou (ta přichází do úvahy pouze v situaci, kdy má daný orgán stanovené období, ve kterém může svoji pravomoc vykonávat). K tomu postačuje ze strany zdejšího soudu konstatovat, že ani v této otázce nebylo zjištěno žádného pochybení; ostatně ani nikdo působnost správního orgánu nezpochybnil.

Pokud se jedná o třetí krok algoritmu přezkumu (otázku zákonnosti postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy), navrhovatelky namítaly nedostatečné a nepřezkoumatelné vypořádání námitek navrhovatelek a) a b) v rozhodnutí o námitkách. Soud se v návaznosti na stanovisko Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku, jehož právním názorem je vázán, odklonil od svého původně vysloveného názoru, a dospěl k závěru, že námitky navrhovatelek a) a b) byly vypořádány dostatečně.

Soud nijak nezpochybňuje, že odůvodnění rozhodnutí o námitkách musí splňovat stejné požadavky jako jiná správní rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). „*Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost.(...) [V] odůvodnění správního rozhodnutí je nutno uvést: (i) důvody výroku rozhodnutí, (ii) podklady pro jeho vydání, (iii) úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a (iv) informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (z odůvodnění rozhodnutí musí být mj. seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené).*“ (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008 – 109, ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009 – 46, a usnesení čj. 1 Ao 5/2010 – 169, dostupné na www.nssoud.cz). Námitky uplatněné v průběhu pořizování OOP tedy musí být vždy řádně a srozumitelně vypořádány.

Pokud navrhovatelky v návrhu na zrušení OOP namítaly, že se odpůrce především nijak nevypořádal s jejich argumentací týkající se existence alternativních možností vymezení koridoru E05a, soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu konstatuje, že z obsahu správního spisu není zřejmé, že by MŽP v posuzovaném případě stanovilo požadavek plánování vedení koridoru E05a ve variantách. V námitkách uplatněných proti návrhu napadeného OOP navrhovatelky obecně namítly, že nedošlo k prověření a posouzení variant při pořizování napadeného OOP, a to ani v procesu EIA. Navrhovatelky však nevysvětlily, z jakého důvodu by měla být zvážena jiná trasa koridoru, a na jinou konkrétní trasu možného vedení nepoukázaly. Teprve v návrhu na zrušení napadeného OOP poukázaly na další dvě varianty vedení koridoru – koridor E03, který byl projednáván během pořizování ZÚR a koridor vedený od obce Kamenice podél dálnice D1 na jižní okraj Humpolce a dále v souběhu

s koridorem E13 vymezeným v ZÚR. Pokud navrhovatelky v námitkách nevysvětlily, z jakého důvodu by měla být vypracována a prověřena jiná trasa vedení koridoru, nebylo možné po odpůrci požadovat, aby v reakci na jejich zcela obecné námitky začal zvažovat jinou možnou variantu vedení předmětného koridoru. Uvedené platí tím spíše, že varianta vedení koridoru E05a obstála v procesu EIA i v procesu SEA (viz souhlasné stanovisko MŽP ze dne 10. 7. 2012). Situace by mohla být odlišná v případě, kdyby navrhovatelky vysvětlily, z jakého konkrétního důvodu by koridor neměl zasahovat jejich území, případně představily jinou trasu vedení, která by dle jejich přesvědčení neměla natolik negativní dopad na životní prostředí. Tato situace však v posuzované věci nenastala, navrhovatelky pouze obecně namítly, že nedošlo k posouzení variant záměru. Byl-li však záměr navržen jako invariantní a obstál v procesech posuzování vlivů na životní prostředí, odpůrce nebyl povinen zpracovat varianty návrhu koncepce ani je posuzovat. Pouze ze skutečnosti, že při pořizování ZÚR byla zvažována jiná trasa vedení koridoru, nelze dovodit, že by ji odpůrce měl bez dalšího a automaticky brát do úvahy i při pořizování napadeného OOP. Odlišná situace by nastala v případě, kdy by na možnost vedení koridoru v původně projednávané variantě E3 upozornily navrhovatelky v námitkách uplatněných proti návrhu napadeného OOP. Odpůrce by takovou námitku musel řádně vypořádat v rozhodnutí o námitkách. Z výše uvedeného je však patrné, že navrhovatelky tak neučinily a pouze obecně namítly povinnost odpůrce posoudit varianty návrhu koncepce, resp. záměru v něm obsaženém. Návrh napadeného OOP byl zpracován jako invariantní (což je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu), pokud jiné varianty nebyly zvažovány ani navrženy, odpůrce nebyl a ani nemohl být povinen učinit mezi nimi výběr a zdůvodnit jej.

V rozhodnutí o námitkách odpůrce uvedl, že do návrhu napadeného OOP zařadil trasu vedení, která byla prověřena procesem EIA. V rámci tohoto procesu byly posuzovány i varianty vedení trasy, v návrhu napadeného OOP již jiné varianty nebyly řešeny a posuzovány. Byť bylo toto vypořádání námitky relativně stručné, za dané situace, kdy odpůrce neměl povinnost plánovat vedení koridoru ve variantách a nezvažoval jiné varianty, postačovalo. Srozumitelně vysvětlilo, že v návrhu napadeného OOP je řešena pouze jedna varianta vedení koridoru, která byla posouzena i v rámci procesu EIA (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 8 AOs 2/2013-85, dostupný na www.nssoud.cz).

Neobstojí ani argumentace navrhovatelek, že odpůrce nereagoval na námitky týkající se konkrétních zásahů do území navrhovatelek a s tímto územím souvisejících hodnot. V této souvislosti soud konstatuje, že představy o způsobu, rozsahu a míře podrobnosti při vypořádání námitek se mohou lišit, nicméně vždy je rozhodující jejich věcný rozměr, stejně jako věcný rozměr reakce na podané námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, 3 AOs 2/2012 – 50, dostupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že tvrzení navrhovatelek o negativním vlivu vedení koridoru na krajinný ráz bylo zcela obecného charakteru a nebylo podloženo žádnými důkazy, nelze odpůrci vytýkat, že v reakci na tuto námitku pouze v obecné rovině konstatoval, že k zásahu do krajiny umístěním vedení ZVN Kočín – Mírovka dojde, nicméně že ve stanovisku MŽP jsou stanoveny relevantní opatření zmírňující tyto dopady na krajinný ráz, a že konečnou trasu vedení je možno dořešit v rámci

další přípravy záměru pro potřeby územního řízení. Pokud navrhovatelky namítají, že některá tvrzení odpůrce uvedená v rozhodnutí o námitkách jsou nepravdivá (především tvrzení, že vyhodnocení vlivů návrhu Aktualizace č. 1 ZÚR na udržitelný rozvoj území neidentifikovalo žádný zásadní problém, který by mohl být vydání ZÚR podmíněn“), je zřejmé, že v tom případě nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti vypořádání námitek. Pokud navrhovatelkám nic nebránilo s těmito tvrzeními odpůrce věcně polemizovat, je rozhodnutí v těchto částech jistě přezkoumatelné. Tvrzení, že vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území neidentifikovalo žádný zásadní problém, navíc není možné považovat za nepravdivé, jelikož přesně toto shrnutí vyplývá ze závěrečného doporučení Vyhodnocení vlivů ZÚR na udržitelný rozvoj (na str. 195).

Poprvé v reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení navrhovatelky namítly, že za nedostatečné považují rovněž vypořádání jejich námitek ohledně neproporcionality navrhovaného řešení. Odpůrce se podle jejich názoru nezabýval jejich argumentací, že realizace záměru vedení ZVN Kočín – Mírovka je neproporcionální s ohledem na nejistou realizaci nového reaktoru jaderné elektrárny Temelín. Je pravdou, že odpůrce se v rozhodnutí o námitkách výslovně k této argumentaci nevyjádřil, nicméně soud v této souvislosti považuje za zcela dostačující, pokud odpůrce nutnost vymezení koridoru odůvodnil jeho vymezením v PÚR 2008, která je pro pořizování ZÚR závazná. Je zřejmé, že odpůrci nepřísluší jakkoli v procesu pořizování zásad územního rozvoje posuzovat budoucnost jaderné elektrárny a v důsledku toho hodnotit, zda záměr vymezený v PÚR je či není účelný. Své tvrzení, že potřebnost vymezení a realizace záměru vedení ZVN je odůvodněna rozšířením jaderné elektrárny Temelín, navíc navrhovatelky ničím nepodložily. Rozšíření JE Temelín jako bezprostřední důvod realizace záměru ZVN nevyplývá ani z PÚR, kde je pod bodem 146 na str. 72 jako důvod vymezení uvedena dlouhodobá územní ochrana pro koridory, které umožní zabezpečení nárůstu výkonů zdrojů do přenosové soustavy ČR v horizontu 20 let.

Následující kroky algoritmu soudního přezkumu soud posuzoval podle jednotlivých námitek tak, jak je navrhovatelky vymezily v návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

1. Vymezení koridoru E05a v rozporu s PÚR 2008

Podle názoru navrhovatelek mělo vymezením koridoru E05a v Aktualizaci č. 1 ZÚR dojít k jeho podstatnému odchýlení od koridoru E7 závazně vymezeného v PÚR 2008. Navrhovatelky poměrně podrobně popisují vedení koridoru podle PÚR a jednotlivé odchylky učiněné v Aktualizaci č. 1 ZÚR (koridor E7 podle nich vede „z prostoru od obce Úsobí přímo do prostoru severně od Pelhřimova (obec Starý Pelhřimov)“, zatímco koridor E05a „u obce Kamenice uhýbá k jihu, prochází mj. územím navrhovatelek, za obcí Dudín se obloukem stáčí k západu a pokračuje přes obec Strměchy až do prostoru severně od Pelhřimova, kde se teprve opět dostává do souladu s vymezením koridoru E7 podle PÚR 2008“. Podle navrhovatelek se koridor E05a vzdaluje od koridoru E7 až o cca 5 km, čímž se dostává na území jiných obcí, než jak je vymezen v PÚR 2008. S těmito závěry navrhovatelek se soud obdobně jako odpůrce a osoba zúčastněná na řízení neztotožnil. Jak správně poznamenal odpůrce ve svém vyjádření, je nutné rozlišovat mezi politikou územního rozvoje (PÚR) a

zásadami územního rozvoje (ZÚR). Touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009-59, dostupném na www.nssoud.cz, kde mimo jiné uvedl, že „předmětem PÚR není regulace určitého přesně vymezeného území, jak je tomu u územně plánovací dokumentace. Politika má vyjadřovat vývojové záměry státu v mezinárodním kontextu a vytvářet základ pro regionální politiku na úrovni státu, a to vše v potřebné míře obecnosti. Jde tedy o koncepční nástroj, který určuje strategii a základní podmínky pro naplňování úkolů územního plánování. Jejím účelem není stanovit pravidla vztahující se ke konkrétní situaci, ale stanovit obecné rámcové úkoly pro navazující územně plánovací činnost, zajistit koordinaci územně plánovací činnosti krajů a obcí, koordinaci odvětvových a meziodvětvových koncepcí, politik a strategií.“

K otázce podrobnosti vymezení koridorů v PÚR soud odkazuje na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, jež sice navrhovatelky ve svém návrhu zmínily, podstatné části odůvodnění (body 50, 51) však přitom opomněly. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dovodil, že „[z]ásady územního rozvoje obecně zpřesňují a rozvíjejí cíle a úkoly územního plánování v nadmístních souvislostech území kraje v souladu s PÚR (§ 36 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006). Konkrétně ve vztahu k dopravní a technické infrastruktuře dochází v zásadách územního rozvoje přímo k zpřesnění vymezení ploch a koridorů [§ 32 odst. 1 písm. d) stavebního zákona z roku 2006] vymezených v politice územního rozvoje [vyhláška č. 500/2006 Sb.; bod I. (Obsah zásad územního rozvoje) odst. 1 písm. d) přílohy 4]. (...) [50] V případě vymezování ploch a koridorů dopravní a technické infrastruktury je specifická i míra podrobnosti, se kterou mají být tyto koridory vymezeny v celé své ploše. Ačkoliv ostatní prvky regulované nástroji územního plánování podléhají shodné míře podrobnosti v celé své ploše, dopravní a technická infrastruktura vzhledem k výše uvedeným specifikům podléhá rozdílné míře podrobnosti v koncových bodech a v prostoru mezi nimi. V případě koncových bodů je vzhledem k charakteru těchto staveb nutné zajistit jejich přesnou návaznost. Zatímco např. průmyslové zóny na sebe mohou navazovat relativně volně, u jednotlivých úseků dálnice je nutná velmi přesná koordinace. Na těchto bodech je tedy nutná koordinace příslušných sousedících států, krajů, obcí a nelze je libovolně určovat v rámci jednotlivých nástrojů územního plánování. Toto může být zaručeno jen určením těchto bodů již na stupni toho územně plánovacího nástroje, který danou plochu či koridor poprvé vymezil. Pokud se jedná o zbylý prostor mezi těmito body, je již jen na příslušném pořizovateli, aby dle daného stupně územně plánovacího nástroje tento koridor vymezil a zpřesnil. [51] Závěrem lze tedy shrnout, že plochy a koridory dopravních staveb mohou být v případě splnění zákonných podmínek (mezinárodní či republikový význam) vymezeny již na úrovni PÚR. Toto vymezení je závazné pro ZÚR. Pořizovatel zásad územního rozvoje se musí pokusit tyto koridory zpřesnit tak, aby byly realizovatelné, shodně jako následně pořizovatelé územních plánů. Míra podrobnosti jejich vymezení může být v PÚR v případě určení koncových bodů relativně vysoká, ovšem ve zbylé části by měla v souladu se smyslem PÚR jen obecně určovat základní směr.“ ZÚR tedy zpřesňuje plochy a koridory dopravní a technické infrastruktury vymezené v PÚR. Vymezení v PÚR je však pro ZÚR podstatné především v koncových bodech a dále v obecném určení základního směru vedení koridoru.

Pokud navrhovatelky namítají, že koridor E05a vymezený v ZÚR je v rozporu s koridorem E7 vymezeným v PÚR, jelikož jeho trasa vede jinými obcemi, tento závěr není s ohledem na shora uvedený obecný charakter PÚR možné učinit. Koridor E7 je v textové části PÚR 2008 vymezen pouze koncovými body, zbývající části trasy jsou zachyceny pouze schématicky v mapě na str. 79 (schéma 8 Elektroenergetika) a v mapě na str. 93 (schéma 12 Souhrnné schéma). Toto vymezení je podle názoru soudu zcela v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V případě koncových bodů je koridor vymezen poměrně podrobně, co se však týče dalšího průběhu koridoru, je již dán pouze obecně určený základní směr, který má být teprve v rámci zásad územního rozvoje vymezen a zpřesněn. Tento „obecně určený základní směr“ byl v aktualizaci č. 1 ZÚR nepochybně dodržen. Námitky navrhovatelek, zda a do jaké míry došlo vymezením koridoru v ZÚR k odchýlení od koridoru vymezeného v PÚR, jsou pouhými nepodloženými spekulacemi, jelikož z pouhého grafického schématu na str. 93 PÚR nemajícího ani žádné měřítko není možné určit, přes které konkrétní obce koridor E7 vede. Účelem PÚR bylo s ohledem na shora uvedené v případě koridorů (s výjimkou koncových bodů) toliko určit obecně jejich základní směr (v daném případě znázorněný přímkou s jedním lomem), nikoli však konkrétně vymezovat vedení trasy na území jednotlivých obcí.

Pokud jde o namítaný nesoulad vymezení koridoru E05a v zásadách územního rozvoje s republikovými prioritami vymezenými v PÚR 2008, soud zdůrazňuje, že se jedná o ustanovení programové (obecné a principiální) povahy, nikoliv ustanovení zcela konkrétně zakazujících či příkazujících určitý postup. V této souvislosti je namístě poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, který v analogické situaci uvedl: *„V části PÚR 2008 obsahující tzv. republikové priority však, s ohledem na úroveň obecnosti a abstrakce, kterou se vyznačuje, nelze spatřovat víc než vymezení právně - politických východisek celé PÚR. Konkrétnější úkoly pro územní plánování stanoví až následující části PÚR, vymezující na základě těchto východisek jednotlivé rozvojové oblasti a osy, specifické oblasti, koridory a plochy dopravní infrastruktury, koridory a plochy technické infrastruktury a souvisejících rozvojových záměrů, případně další úkoly pro územní plánování. Rozdíl mezi "republikovými prioritami" a konkrétnějšími požadavky na územní plánování obsaženými v dalších částech PÚR 2008 je strukturálně obdobný rozdílu mezi právními normami a principy. Zatímco principy mají dimenzi vlastní váhy, a tak je v případě vzájemné kolize více principů možné přistoupit k jejich poměrování, respektive vyvažování, právní normy tuto dimenzi nemají. Jestliže tak PÚR např. vymezí určitý dopravní koridor a navazující územně plánovací dokumentace se od trasy daného koridoru bezdůvodně odchýlí, pak bude tato územně plánovací dokumentace bezpochyby v rozporu s PÚR. Ovšem skutečnost, že navazující územně plánovací dokumentace v plné míře nerespektuje určitou republikovou prioritu, nemusí nutně vést ke stejnému závěru.“* Uvedené závěry, z nichž plyne nemožnost konstatovat rozpor vymezení koridoru s PÚR jsou podle zdejšího soudu aplikovatelné i v nyní projednávané věci.

Co se týče namítaného nerespektování některých kritérií a podmínek vymezených v PÚR, tyto námitky jsou natolik obecné a ničím nepodložené, že tato obecnost brání jejich přezkumu.

2. Obcházení a nerespektování výsledků procesu SEA

Argumentaci navrhovatele, že pro záměr nadzemního vedení ZVN 400kV Mírovka – Kočín byl proveden proces EIA završený souhlasným stanoviskem MŽP, aniž by pro samotný koridor proběhl proces SEA, soud považuje za zmatečnou. V původních ZÚR z roku 2008 byl koridor nadzemního vedení ZVN 400kV Mírovka – Kočín vymezen pouze jako územní rezerva, přičemž předmětem posuzování vlivů na životní prostředí není účel územní rezervy, ale až její budoucí využití v případě přeměny na návrhovou plochu nebo koridor. Přestože záměr nadzemního vedení nebyl předmětem SEA v rámci přijetí ZÚR 2008 (z důvodu, že v ZÚR 2008 bylo vedení vymezeno pouze jako územní rezerva), uvedený záměr byl předmětem SEA provedeného v rámci Aktualizace č. 1 ZÚR, jehož výsledkem bylo souhlasné stanovisko MŽP ze dne 10. 7. 2012. Proces SEA v rámci přijímání Aktualizace č. 1 ZÚR proběhlo, tudíž k žádnému obcházení požadavků na SEA nedošlo. Jako obcházení procesu SEA není možné považovat ani proces EIA, který proběhl zcela nad rámec procesu SEA, a to ke konkrétnímu záměru z iniciativy společnosti ČEPS, a. s.

Co se týče nepřesností v označení koridorů ve Vyhodnocení vlivů na životní prostředí (E05 × E05a), je zřejmé, že se jedná o pouhý překlep, nezpůsobilý nikoho uvést v omyl (popis záměru je vždy shodný). Pokud navrhovatelky poukazují na rozpor tabulkové (na str. 92-93) a textové části (na str. 94-95) Vyhodnocení vlivů, soud má stejně jako navrhovatelky za to, že rozhodující by měl být textový komentář ke koridoru E05 na str. 94-95 (dle něhož je vliv koridoru na krajinu hodnocen silně negativně, na rozdíl od tabulkové části, dle níž je vliv tohoto koridoru na krajinu hodnocen slabě negativně až neutrálně). Samotná skutečnost, že v jednom či v několika složkách životního prostředí je vliv záměru hodnocen jako negativní, však v žádném případě není důvodem pro nemožnost uskutečnění záměru jako takového. Navrhovatelky sice poukázaly na jednu složku životního prostředí, u níž byl záměr koridoru hodnocen silně negativně, toto dílčí hodnocení však nebylo ani odpůrcem, ani Ministerstvem životního prostředí, které ve věci vydalo souhlasné stanovisko, nijak zpochybněno. Jak z dokumentu Vyhodnocení vlivů Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje na udržitelný rozvoj, tak ze stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 10. 7. 2012 jisté negativní vlivy záměru nepochybně vyplývají, nelze však odhlédnout od stanovených opatření sloužících právě ke zmírnění těchto možných negativních vlivů záměru na krajinný ráz. Soud má za to, že není možné vytrhnout z kontextu jedno z dílčích hodnocení vlivů na životní prostředí (tak jak to učinily navrhovatelky), a přitom zcela pominout navržená opatření zmírňující tyto případné negativní vlivy. Takto formulovanou námitku navrhovatele je proto nutno jako zavádějící odmítnout.

Nad rámec uvedeného nelze odhlédnout od skutečnosti, že hlavním cílem územního plánování není zjistit pouze vliv ZÚR či jejich aktualizace na životní prostředí, ale cílem je ověřit, jaký vliv má daná koncepce na udržitelný rozvoj území. Hodnocení vlivů koncepce na udržitelný rozvoj území se skládá z několika částí, přičemž vyhodnocení vlivů na životní prostředí (SEA) je jen jednou z nich. Kromě hodnocení environmentálního pilíře konceptu vyhodnocení vlivů obsahuje i hodnocení pilíře sociálního a ekonomického, přičemž hlavním úkolem je docílit vyváženosti všech těchto pilířů.

3. Neposouzení kumulativních a synergických vlivů koridoru E05a a dalších záměrů

Navrhovatelky s poukazem na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, dostupném na www.nssoud.cz, namítají, že k vymezení koridoru E05a pro záměr ZVN 400kV Kočín – Mírovka došlo v rozporu s požadavkem na řádné posouzení kumulativních a synergických vlivů, jelikož v hodnocení SEA ani v odůvodnění opatření obecné povahy se nenachází posouzení kumulativních a synergických vlivů jednotlivých záměrů, tak jak požaduje zákon. Argumentace navrhovatelek však spočívá pouze v převzetí závěrů vyslovených ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu, aniž by navrhovatelky objasnily, jaký vliv mohlo mít vytýkané pochybené na jejich hmotná práva. Soud má přitom za to, že namítá-li navrhovatel pochybení odpůrce, aniž by současně tvrdil dotčení na svých právech v důsledku tohoto pochybení, není ve vztahu k těmto námitkám aktivně věcně legitimován. V případě pochybení v procesu vedoucího k vydání opatření obecné povahy je proto vždy nutné zkoumat, zda taková vada mohla reálně zasáhnout veřejná subjektivní práva navrhovatelů.

Soud zdůrazňuje, že citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Ao 7/2011 se vztahovalo ke skutkově odlišnému případu a jeho závěry nelze bez dalšího vztahovat na nyní posuzovanou věc. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem se soud zabýval mimo jiné střetem záměru rozšíření dálnice D1 s rychlostní silnicí republikového významu (R43) a s nadmístní čtyřproudou silnicí první třídy, o existenci většího počtu záměrů, u nichž bylo nutné posuzovat kumulativní a synergické vlivy proto nebylo pochyb. Naproti tomu v nyní projednávané věci ani z tvrzení navrhovatelek ani ze správního spisu nevyplývá, že by aktualizace zásad územního rozvoje na území navrhovatelek předvíдалa nějaký další záměr, který by kumulativně či synergicky se záměrem vymezení koridoru E05a mohl negativně působit na životní prostředí. Na tento závěr nemůže mít žádný vliv ani tvrzení navrhovatelek, že možné synergické a kumulativní vlivy koridoru E05a měly být vyhodnoceny zejména ve vztahu k záměrům dálnice D1, silnice II/602 – obchvat Sedliště, přeložky silnice I/34 nebo přeložky silnice I/19, a rovněž měly být vlivy posouzeny i ve vztahu k regionálnímu biocentru Kozlov, nadregionálnímu biokoridoru Čunkovský hřbet – Pařezitý – Roštejn, regionálnímu biokoridoru U Mosteckého – Hejlov, regionálnímu biokoridoru Rousínovský les – Křemešník, nadregionálnímu biokoridoru K 61 – K 124 či regionálnímu biokoridoru Hradiště – Úsobský potok. Žádný z těchto „záměrů“ se totiž nenachází na území navrhovatelek, v důsledku čehož je vyloučeno jakékoli dotčení v jejich právní sféře způsobené jejich vzájemným působením se záměrem koridoru E05a.

Soud se proto námitkou posouzení kumulativních a synergických vlivů koridoru E05a s dalšími záměry nezabýval, jelikož tuto námitku posoudil jako per se nedůvodnou.

4. Neposouzení variant vedení koridoru E05a, nepřezkoumatelnost výběru varianty

Co se týče námitky, že vymezení koridoru E05a v Aktualizaci č. 1 ZÚR je v rozporu se stavebním zákonem, jelikož se pořizovatel nezabýval jakýmkoli variantním vedením tohoto koridoru, soud byl při tomto novém posouzení vázán názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 8 AOs 2/2013-85, dostupném na www.nssoud.cz.

Podle § 10i odst. 3 zákona o posuzování vlivů platí, že dotčený orgán při pořizování územně plánovací dokumentace stanoví požadavky na obsah a rozsah vyhodnocení vlivů na životní prostředí včetně zpracování možných variant řešení. V rozsudku čj. 1 Ao 7/2011 – 526 Nejvyšší správní soud dovodil, že z právní úpravy „*neplyne povinnost zpracovatele koncepce (zásad územního rozvoje) předložit k posouzení vlivů na životní prostředí variantní návrh koncepce (event. návrh koncepce obsahující variantní řešení jednotlivých ploch a koridorů). Povinnost zpracovat varianty návrhu koncepce (event. návrh koncepce řešící variantně jednotlivé plochy a koridory) a nechat posoudit jejich vliv na životní prostředí může být stanovena dotčeným orgánem na úseku posuzování vlivů na životní prostředí.*“ (bod 131, obdobně srov. rozsudek ze dne 7. 10. 2011, čj. 6 Ao 5/2011 – 43). V rozsudku ze dne 18. 9. 2008, čj. 9 Ao 1/2008 – 34, soud uvedl, že „[k] tomu, aby bylo možné následně posoudit, zda se příslušné rozhodnutí nachází v mantinelech daných zákonnými pravidly územního plánování obsaženými zejména ve stavebním zákoně, je nezbytné, aby příslušné správní orgány velice pečlivě zvážily všechny v úvahu přicházející varianty řešení území, a to především s ohledem na zajištění harmonického rozvoje lokality. Jímí zvolená varianta musí být následně dostatečným a přesvědčivým způsobem zdůvodněna. (...) Konkrétním odrazem těchto variabilit v území jsou nesporně právě námitky dotčených vlastníků, jež by měly být na pozadí výše uvedeného důkladně a zároveň citlivě posouzeny a zhodnocena jejich důvodnost, příp. nedůvodnost.“ Požadavek na zpracování návrhu ZÚR ve variantách rovněž může být součástí schváleného zadání ZÚR z podnětu pořizovatele. Z citované judikatury (ostatně ani ze směrnice 2001/42/ES o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí, viz rozsudek čj. 1 Ao 7/2011 – 526, bod 130) tedy neplyne obecná povinnost plánovat jednotlivé záměry obsažené v OOP ve variantách. Taková povinnost však může být stanovena MŽP nebo orgánem kraje a rovněž může vyplynout z obsahu námitek uplatněných během pořizování napadeného OOP (viz rozsudek ze dne 31. 3. 2013, čj. 4 AOs 1/2012 – 105, č. 2848/2013 Sb. NSS).

Jak již bylo uvedeno v rámci námitek týkající se námitek uplatněných v průběhu pořizování opatření obecné povahy, z obsahu správního spisu není zřejmé, že by MŽP v posuzovaném případě stanovilo požadavek plánování vedení koridoru E05a ve variantách. V námitkách uplatněných proti návrhu napadeného OOP navrhovatelky obecně namítly, že nedošlo k prověření a posouzení variant při pořizování napadeného OOP, a to ani v procesu EIA. Navrhovatelky však nevysvětlily, z jakého důvodu by měla být zvážena jiná trasa koridoru, a na jinou konkrétní trasu možného vedení nepoukázaly. Teprve v návrhu na zrušení napadeného OOP poukázaly na další dvě varianty vedení koridoru – koridor E03, který byl projednáván během pořizování ZÚR a koridor vedený od obce Kamenice podél dálnice D1 na jižní okraj Humpolce a dále v souběhu s koridorem E13 vymezeným v ZÚR. Pokud navrhovatelky v námitkách nevysvětlily, z jakého důvodu by měla být vypracována a

prověřena jiná trasa vedení koridoru, nebylo možné po odpůrci požadovat, aby v reakci na jejich zcela obecné námitky začal zvažovat jinou možnou variantu vedení předmětného koridoru. Uvedené platí tím spíše, že varianta vedení koridoru E05a obstála v procesu EIA i v procesu SEA (viz souhlasné stanovisko MŽP ze dne 10. 7. 2012). Situace by mohla být odlišná v případě, kdyby navrhovatelky vysvětlily, z jakého konkrétního důvodu by koridor neměl zasahovat jejich území, případně představily jinou trasu vedení, která by dle jejich přesvědčení neměla natolik negativní dopad na životní prostředí. Tato situace však v posuzované věci nenastala, navrhovatelky pouze obecně namítly, že nedošlo k posouzení variant záměru. Byl-li však záměr navržen jako invariantní a obstál v procesech posuzování vlivů na životní prostředí, odpůrce nebyl povinen zpracovat varianty návrhu koncepce ani je posuzovat.

Pouze ze skutečnosti, že při pořizování ZÚR byla zvažována jiná trasa vedení koridoru, nelze dovodit, že by ji odpůrce měl bez dalšího a automaticky brát do úvahy i při pořizování napadeného OOP. Odlišná situace by nastala v případě, kdy by na možnost vedení koridoru v původně projednávané variantě E3 upozornily navrhovatelky v námitkách uplatněných proti návrhu napadeného OOP. Odpůrce by takovou námitku musel řádně vypořádat v rozhodnutí o námitkách. Z výše uvedeného je však patrné, že navrhovatelky tak neučinily a pouze obecně namítly povinnost odpůrce posoudit varianty návrhu koncepce, resp. záměru v něm obsaženém. Návrh napadeného OOP byl zpracován jako invariantní (což je v souladu se shora uvedenou judikaturou), pokud jiné varianty nebyly zvažovány ani navrženy, odpůrce nebyl a ani nemohl být povinen učinit mezi nimi výběr a zdůvodnit jej. Jak námitku neposouzení variant vedení koridoru, tak námitku nepřezkoumatelnosti výběru konkrétní varianty koridoru proto soud neshledal důvodnou.

Pro úplnost soud doplňuje, že záměr vedení ZVN byl hodnocen ve variantách v rámci procesu EIA, jak tvrdil odpůrce v rozhodnutí o námitkách. V posudku (vypracovaném v procesu EIA) je uvedeno, že byť je v dokumentaci záměr hodnocen jako invariantní, řešení trasy vedení v oblasti Zachotína a Dudína nese variantní charakter (str. 9, 25). Vzájemné srovnání variant vedení trasy v oblasti Zachotína a Dudína obsahuje stanovisko MŽP, podle kterého by mělo být upřednostněno vedení záměru v oblasti Dudína (str. 8). Lze shrnout, že v rámci procesu EIA tedy byly hodnoceny varianty možného vedení koridoru E05a, přičemž jako vhodnější varianta byla doporučena varianta vedení v oblasti území navrhovatelky a). (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 8 AOs 2/2013-85, dostupný na www.nssoud.cz). Pochopitelně je nutné mít na paměti, že proces EIA se od procesu SEA značně odlišuje, EIA se soustředí na posuzování konkrétních projektů a není určen k zohlednění širších souvislostí a posouzení vlivů plánů a záměrů ve velkém měřítku. Je-li však stanovisko EIA (fakultativně) vydáno při pořizování „vyšší“ územně plánovací dokumentace, tedy i ZÚR, nebylo by důvodné zcela odhlížet od jeho výsledků. I na této úrovni územního plánování může mít podpůrný význam. Takovou roli mělo i v posuzované věci – odpůrce nebyl povinen zpracovat návrh koncepce a záměry v ní obsažené jako variantní. Zjistil však, že varianty předmětného záměru byly posouzeny v rámci procesu EIA, na který proto pro úplnost odkázal jak v rámci vypořádání námitek navrhovatelek, tak v rámci odůvodnění Aktualizace č. 1 ZÚR (na str. 150). Tomuto postupu nelze ničeho vytknout.

5. Nezákonný postup a stanoviska dotčených orgánů

Navrhovatelky namítaly, že stanoviska Ministerstva životního prostředí a Ministerstva pro místní rozvoj uplatněná k návrhu Aktualizace č. 1 ZÚR nebyla vydána na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu a jsou nepřezkoumatelná. Tato tvrzení navrhovatelek však nemohou obstát pro svou obecnost a bezobsažnost. Pokud navrhovatelky poukázaly na konkrétní vady Aktualizace č. 1 ZÚR a postupu při jejím vydávání (chyby v hodnocení vlivů koridoru E05a v rámci vyhodnocení SEA, nedostatečné údaje o kumulativních a synergických vlivech, nedostatečné vyhodnocení variant řešení, rozpor Aktualizace č. 1 s PÚR), jedná se o tytéž námitky, které v předchozích pasážích rozsudku nebyly vyhodnoceny jako důvodné. Soudu proto nezbylo, než ze stejných důvodů odmítnout i důvodnost této námítky.

6. Rozpor vymezení koridoru E05a s cíli a úkoly územního plánování a základními zásadami činnosti správních orgánů

U posouzení námítky rozporu vymezení koridoru E05a a cíli a úkoly územního plánování (zejména s důrazem na narušení krajinného rázu, nerespektování ochrany místních obyvatel a znehodnocení nemovitostí na území dotčených obcí) soud považuje za podstatné, že „v procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 Ao 2/2011 – 127, dostupný na www.nssoud.cz). Ve své předchozí judikatuře poukázal Nejvyšší správní soud i na to, že se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS). Ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.

Namítají-li navrhovatelky, že vymezení koridoru nadzemního vedení zvláště vysokého napětí na jejich území nevytváří žádné předpoklady pro udržitelný rozvoj území ve smyslu ust. § 18 odst. 1 stavebního zákona, tento názor je nutno odmítnout. Navrhovatelky na záměr hledí pouze z hlediska svých partikulárních zájmů, ale zcela přehlíží existující veřejný zájem na jeho realizaci (rozvoj přenosové soustavy včetně možnosti propojení systémů technické infrastruktury se sousedními státy nepochybně přispívá hospodářskému rozvoji České republiky), a rovněž skutečnost, že se jedná o záměr republikového významu přesahující území Kraje Vysočina. Soud nezpochybňuje, že při vytváření záměrů technické infrastruktury může dojít k negativnímu postihu jiných zájmů, jejichž ochranou je kraj pověřen (v daném případě např. ochrana krajinného rázu), není však možné tyto negativní vlivy posuzovat izolovaně. Naopak je nutné jednotlivé cíle územního plánování vidět v celé jejich šíři (v daném případě především bylo nutné vzít v úvahu existující veřejný zájem na rozvoji přenosové soustavy). Pokud tak navrhovatelky neučinily, a zabývaly se izolovaně

pouze jejich soukromými zájmy, soudu nezbývá než v obecné rovině konstatovat, že s ohledem na nepochybnou existenci veřejného zájmu na realizaci záměru není vymezení koridoru E05a v rozporu s cíli územního plánování, neboť nevykazuje znaky zjevně neproporcionálního zásahu do některého z chráněných zájmů. Nadto je nutno podotknout, že navrhovatelky se v návrhu na zrušení obecné povahy v tomto bodě omezily na pouhá obecná tvrzení, která však nepodložila žádnými důkazy. Ani z tohoto důvodu nemůže takto obecně formulovaná námitka obstát.

7. Vymezení koridoru E05a není v souladu s principem proporcionality

Rozpor vymezení koridoru E05a v Aktualizaci č. 1 ZÚR s požadavkem proporcionality spatřují navrhovatelky jednak v tom, že existují nejméně dvě jiné koncepční varianty, které jsou pro daný záměr podstatně vhodnější, a které nebyly před vydáním OOP řádně vyhodnoceny, a jednak v tom, že vzhledem ke sporné a nejasné budoucnosti jaderné elektrárny Temelín lze mít závažné pochybnosti o smyslu a potřebnosti záměru ZVN jako takového.

Co se týče prvního důvodu namítané neproporcionality přijatého řešení, soud na tomto místě již jen odkazuje na předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku, kde bylo dostatečně zdůvodněno, že návrh opatření obecné povahy byl zpracován jako invariantní, a proč odpůrce nebyl povinen učinit výběr mezi jednotlivými variantami a tento výběr jakkoli zdůvodňovat.

K namítané nejasné budoucnosti jaderné elektrárny Temelín soud opakovaně konstatuje, že odpůrci nepřísluší jakkoli v procesu pořizování zásad územního rozvoje posuzovat budoucnost jaderné elektrárny a v důsledku toho hodnotit, zda je záměr účelný. Není pochyb o tom, že předmětný koridor byl vymezen v PÚR 2008, která byla pro pořizování ZÚR, popř. jejich aktualizace závazná, odpůrce tedy byl povinen tento záměr do ZÚR zapracovat. Třebaže se navrhovatelky obsáhle vyjadřují k problematice jaderné energetiky jako takové, není zřejmé, z čeho dovodily, že potřebnost vymezení a realizace záměru vedení ZVN je odůvodněn právě rozšířením jaderné elektrárny Temelín. Rozšíření JE Temelín jako bezprostřední důvod realizace záměru ZVN nevyplývá ani z PÚR, kde je pod bodem 146 na str. 72 jako důvod vymezení uvedena dlouhodobá územní ochrana pro koridory, které umožní zabezpečení nárůstu výkonů zdrojů do přenosové soustavy ČR v horizontu 20 let.

Po přezkoumání napadeného opatření obecné povahy soud, vázán návrhovými body, dospěl k závěru, že důvody pro zrušení opatření obecné povahy nejsou dány, a návrh v souladu s §101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšné navrhovatelky právo na náhradu nákladů řízení nemají a odpůrci

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly.

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tato osoba nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. července 2015

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová